

Ἄλλὰ πῶς συμβαίνει τοῦτο; Διότι ἁγία ζωὴ καὶ ὑπακοὴ πρὸς τὸν Θεὸν ἐμπερικλείει ἀγάπην ἐκ καθαρᾶς καρδίας πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τοὺς συναδέλφους ἡμῶν. Ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸν σημαίνει, ἀγάπην «ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, νοός, ὑπάρξεως καὶ δυνάμεως»· τοιαύτη δὲ ἀγάπη δὲν ἀναμένει ἐντολὰς, ἀλλὰ ἐπιθυμεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, λέγουσα· «Κύριε τί θέλεις νὰ κάμω;» Ἐκαστος δὲ πιστὸς «ἀληθῆς Ἰσραηλίτης» κατὰ τὴν πρώτην ἔλευσιν ἔκαμε τὴν ἀρχικὴν ταύτην ἀφιέρωσιν — τὴν ὑποτυπυμένην ὑπὸ τῶν Λευϊτῶν—καὶ εἰς τοὺς τοιούτους ὁ Κύριος ἔδωκε τὴν εἰδικὴν Εὐαγγελικὴν κλῆσιν, τῆς ἀφιερώσεως πρὸς θάνατον, τῆς ἀφιερώσεως τῶν ἐπιγείων αὐτῶν συμφερόντων χάριν τῶν οὐρανίων, καὶ τῆς εἰς τὰ ἴχνη τοῦ Ἰησοῦ ἐπακολουθήσεως ἡμῶν, τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς σωτηρίας ἡμῶν, ἐν τῇ στενῇ ὁδῷ πρὸς δόξαν, τιμὴν καὶ ἀθανασίαν. Ὅσοι δὲ ἐξ αὐτῶν ὑπακούσωσιν εἰς τὴν προέκκλησιν, γίνονται δεκτοὶ ὡς ἱερεῖς, μέλη τοῦ σώματος τοῦ μεγάλου Ἀρχιερέως τῆς ὁμολογίας ἡμῶν, «*υἱοὶ Θεοῦ*» (Ἰωάν. α' 12).

Καθ' ὅλον τὸν Εὐαγγελικὸν αἰῶνα, ἡ ἰδίᾳ μέθοδος ἐνεργείας ἐπικρατεῖ· (1) ἀφιέρωσις πρὸς ὑπακοὴν καὶ δικαιοσύνην — ὡς ἀντιτυπικοὶ Λευῖται· κατόπιν ἀνακάλυψις τοῦ γεγονότος ὅτι δικαιοσύνη σημαίνει ὑπερτάτη ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἐπιθυμία πρὸς ἐπίγνωσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ θελήματός του· βραδύτερον δὲ ἀναγνώρισις, ὅτι σύμπασα ἡ κτίσις ἤδη, τόσον διεφθάρη καὶ παρεξέκλινε καὶ εἶναι ἐκτὸς πάσης ἁρμονίας πρὸς τὸν Θεόν, ὥστε ἁρμονία μετ' αὐτοῦ νὰ σημαίῃ δυσᾶρμονίαν πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν ἐν τῇ ἰδίᾳ ἡμῶν σαρκί, καθὼς καὶ εἰς τὴν σάρκα τῶν ἄλλων· κατοπιν δὲ ἀναζήτησις τοῦ Κυρίου ἐκ μέρους ἡμῶν καὶ κραυγὴ πρὸς Αὐτόν διὰ νὰ γνωρίσωμεν διατὶ Οὗτος μᾶς καλεῖ καὶ ἀποδέχεται τὴν ἀφιέρωσιν ἡμῶν, καὶ διατὶ κατὰ τὸ φαινόμενον δὲν καθιστᾷ αὐτὴν πιθανήν, εἰμὴ μόνον δι' αὐτοθυσίας. Πρὸς ἀπάντησιν δὲ τῆς κραυγῆς ταύτης ὁ Κύριος μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι «Ἐκλήθητε ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως ἡμῶν» (Ἐφ. δ' 4) καὶ ὅτι ἡ κλῆσις εἶναι πρὸς συγκληρονομίαν μετὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐν τῇ δόξῃ τιμῇ καὶ ἀθανασίᾳ τῆς Βασιλείας (Λουκ. ιβ' 32. Ρωμ. 6' 7), καὶ ὅτι ἡ ὁδὸς εἶναι στενὴ καὶ δύσκολος, διότι ἡ ἐπιτυχὴς ὑπομονὴ τῶν δοκιμασιῶν τούτων εἶναι ἀπαιραίτητος δι' ἐκείνους τοὺς ὁποίους Αὐτὸς θὰ ἐπεθύμει νὰ τιμήσῃ τοιοιτοτρόπως. (Ματθ. ζ' 14, Ρωμ. η' 17). Ὅτε ἠκούσαμεν τὴν κλῆσιν τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Ἀποστόλου, «Σᾶς παρακαλῶ ἀδελφοί... παραστήσατε τὰ σώματά σας θυσίαν ζῶσαν, ἁγίαν εὐπρόσδεκτον εἰς τὸν Θεόν, τὴν λογικὴν σας λατρείαν», καὶ ἀπεδέχθημεν ταύτην καὶ ἀφιερώσαμεν ἑαυτοὺς εἰς θάνατον, τότε ἐλογίσθημεν ὡς ἱερεῖς — τοῦ «Βασιλείου ἱερατεύματος, μέλη τοῦ μεγάλου Ἀρχιερέως τῆς ὁμολογίας ἡμῶν (ἡ τάξεως) Χριστοῦ Ἰησοῦ

—Νέα Κτίσματα.

Οἱ τοιοῦτοι πιστοί, ἀφοῦ ἀναγνωρίσωσιν ὅτι «τὸ τέλος τῆς ἐν-
τολῆς εἶναι ἀγάπη ἐκ καθαρᾶς καρδίας,» καὶ ἀρνηθῶσιν κατόπιν
νὰ φθάσωσιν μέχρι τέλους, ἀρνηθῶσι τὴν κλῆσιν πρὸς θυσίαν,
καὶ ἀρνηθῶσι τοιουτοτρόπως νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὸν σκο-
πὸν διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς τοὺς ἐδικαίωσεν, οἱ τοιοῦτοι φαίνον-
ται ἐλλειπεῖς εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς διαθήκης τῆς ὑπακοῆς πρὸς
δικαιοσύνην, ἔνεκεν τῆς στενότητος τῆς ὁδοῦ, ἀρνούμενοι τοιου-
τοτρόπως «τὴν μίαν ἐλπίδα τῆς κλήσεως ἡμῶν». Δὲν δέχονται οἱ
τοιοῦτοι τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ (τῆς ὑπολογιστικῆς δικαιώσεως πρὸς
ζωὴν) ἐπὶ **ματαίῳ**; Παρατηροῦντες δὲ τοὺς ἀρχαίους ἀριστεῖς,
καὶ βλέποντες πόσον ἐστοίχισεν αὐτοῖς διὰ νὰ ἐπιτύχωσι «τὴν κα-
λὴν μαρτυρίαν τῆς πίστεως» καὶ «εὐαρεστήσωσιν εἰς τὸν Θε-
ὸν» καὶ ἵνα διατηρήσωσιν οὕτως τὴν εἰς κοινωνίαν δικαίωσίν των,
(‘Εβρ. ια’. 5, 32-39). Δυνάμεθα νὰ ἀναμένωμεν ὅτι ἡ πρὸς ζωὴν δι-
καίωσις ἢ παρεχομένη κατὰ τὸν Εὐαγγ. τοῦτον αἰῶνα εἰς τοὺς ἀντι-
τυπικοὺς Λευίτας, δύναται νὰ τηρηθῇ διὰ μικροτέρου τινὸς βαθ-
μοῦ ὑπακοῆς τῆς καρδίας εἰς τὸν Κύριον καὶ εἰς τὴν δικαιοσύνην;
Βεβαίως δέον νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι ἐκεῖνοι οἵτινες ἐγένοντο δε-
κτοὶ ὡς δεδικαιωμένοι πιστοὶ (ἀντιτυπικοὶ Λευῖται) καὶ οἵτινες ὤ-
ταν, «ὑπολογίζωσι τὴν δαπάνην» (Λουκ. ιδ’ 27, 28) τῆς μαθη-
τείας, πρὸς τὴν ὁποίαν, ἡ ἥδη ὑπ’ αὐτῶν γενομένη ἀφιέρωσις
ὁδηγεῖ, καὶ κατόπιν ἀρνοῦνται νὰ ἐξασκήσωσι πίστιν εἰς τὴν βοή-
θειαν τὴν ὁποίαν ὑπεσχέθη ὁ Κύριος, καὶ ἀρνοῦνται ἢ παραμελοῦ-
σι νὰ προχωρήσωσι καὶ ἐκτελέσωσι τὴν «λογικὴν αὐτῶν λατρείαν»
διὰ τῆς ἐκπληρώσεως τῆς τελείας ἑαυτῶν ἀφιερώσεως—ἀκόμη
καὶ μέχρι θανάτου—οἱ τοιοῦτοι ἠννοήθησαν παρὰ τοῦ Κυρίου εἰς
μάτην. Βεβαίως οὗτοι δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς τηροῦντες
τὴν πρὸς ζωὴν δικαίωσιν αὐτῶν, ἀλλ’ οὔτε καὶ ἀκούη δικαίωσιν
ὅπως ἐπικοινωνῶσι μετὰ τοῦ Θεοῦ ἰδιαιτέρως.—τοιουτοτρόπως δὲ
οὗτοι ἐκπίπτουσι τῆς ἰδικῆς εὐνοίας καὶ θέσεως τῶν ἀντιτυπικῶν
Λευϊτῶν καὶ δὲν θεωροῦνται ἐπὶ πλέον ὡς τοιοῦτοι.

Ἄλλὰ καὶ μεταξὺ ἀκόμη καὶ ἐκείνων οἵτινες ἐκτιμῶσι τὴν
εὐνοίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ τῶν ὁποίων αἱ καρδίαι ἀνταποκρίνονται
πιστῶς εἰς τὰ προνόμια καὶ τὴν «λογικὴν λατρείαν» τῆς πλήρους
ἀφιερώσεως, καὶ οἵτινες ἀναλαμβάνουσι τὴν διαθήκην τῆς πρὸς
τὸν Θεὸν ὑπακοῆς καὶ τὴν δικαιοσύνην μέχρι **θ α ν á τ ο υ**,
εἶναι αἱ δύο ἐπόμενοι τάξεις:—

(1) Οἱ ἀντιτυπικοὶ ἐκεῖνοι Λευῖται οἵτινες μετὰ χαρᾶς «**κ α-
τ α θ έ τ ο υ σ ι** τὴν ζωὴν αὐτῶν» ἐκουσίως, ἀναζητοῦντες μέσα
καὶ τρόπους ὅπως ὑπηρετήσωσι τὸν Κύριον, τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τὴν
ἀλήθειαν, καὶ οἵτινες νομίζουν ταῦτα ὡς εὐχαρίστησίν των καὶ
τιμὴν νὰ **θ υ σ ι á ξ ω σ ι** τοιουτοτρόπως ἐπιγελοὺς ἀπο-
λαύσεις, ἀναπαύσεις, χρόνον ἐπαρροήν, μέσα καὶ πάντα ἐν γένει

ἄτινα ἀποτελοῦσι τὴν παροῦσαν ζωήν. Οἱ πλήρεις χαρᾶς καὶ πρόθυμοι οὗτοι θυσιασταί, οἱ ἀντιτυπικοὶ ἱερεῖς, οἵτινες μετ' οὗ πολὺ θέλουσι δοξασθῆναι, καὶ μετὰ τοῦ Κυρίου των, θὰ ἀποτελῶσι τὸ «Βασιλεῖον Ἱερατεύματος,» καὶ οἵτινες, ὅταν αἱ θυσίαι αὐτῶν συμπληρωθῶσι δὲν θὰ ὑποτυπῶνται πλέον ὑπὸ τοῦ Ἀαρὼν καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ ἐκτελούντων θυσίας ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Μελχισεδέκ,—Ἱερέως ἐπὶ τοῦ θρόνου αὐτοῦ—καὶ οἵτινες θὰ διανείμωσιν εἰς τὸν κόσμον, κατὰ τὴν Χιλιετηρίδα, τὰς εὐλογίας τὰς ἐξασφαλισθείσας ὑπὸ «τῶν καλλιτέρων θυσιῶν», κατὰ τὴν ἀντιτυπικὴν Ἡμέραν τοῦ Ἐξιλασμοῦ—τὸν Εὐαγγελικὸν τοῦτον Αἰῶνα.

(2) Ἐτέρα τάξις πιστῶν ἐκ καρδίας ὑπηκόων, ἀνταποκρίνονται καὶ μετὰ χαρᾶς ἀφιερώνουσι τὸ πᾶν των εἰς τὸν Κύριον καὶ τὴν «λογικὴν αὐτοῦ λατρείαν», ἀποδεικνύοντες οὕτως τὴν ἑαυτῶν ἀξίαν ὅπως γείνωσι μέλη τῶν ἀντιτυπικῶν Λευϊτῶν, διότι δὲν δέχονται τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ ματαίῳ. Ἀλλοίμονον ὅμως, καίτοι οὗτοι ἀνταποκρίνονται πρὸς τὴν κλῆσιν καὶ εἰσέρχονται οὕτως εἰς «τὴν μίαν ἐλπίδα τῆς κλήσεως ἡμῶν,» καὶ εἰς ὅλα τὰ προνόμια τῶν ἐκλεκτῶν, ἐν τούτοις ἡ ἀγάπη αὐτῶν καὶ ὁ ζήλος δὲν εἶναι τοιαῦτα, ὥστε νὰ ἐξαναγκάσωσιν αὐτούς, ὅπως ἐκτελέσωσι τὴν θυσίαν τὴν ὁποίαν ὑπεσχέθησαν νὰ ἐκτελέσωσιν. Οὗτοι, ἐπειδὴ ἡ ἀγάπη των καὶ πίστις των δὲν εἶναι ἀρκούντως ἰσχυραί, ἀποτυγχάνουσι νὰ θέσωσιν, ἢ νὰ διατηρήσωσι τὰς θυσίας αὐτῶν ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου· ἐπομένως, οὗτοι δὲν δύνανται νὰ λογισθῶσιν ὡς τέλειαι «εἰκόνες» τοῦ μεγάλου ἡμῶν Ἀρχιερέως, ὅστις ἠρέσκετο νὰ κάμῃ τὸ θέλημα τοῦ Πατρός· οὗτοι ἀποτυγχάνουσι νὰ γείνωσιν ὑπερνικηταί, καὶ δὲν δύνανται συνεπῶς νὰ καταταχθῶσι μεταξὺ τῶν ὑπερνικητῶν, οἵτινες θὰ συμμετάσχωσι μετὰ τοῦ Κυρίου αὐτῶν εἰς τὴν οὐράνιον Βασιλείαν ὡς μέλη τοῦ «Βασιλείου Ἱερατεύματος» οὗτοι ἀποτυγχάνουσι νὰ κάμωσι τὴν κλῆσιν καὶ τὴν ἐκλογὴν αὐτῶν βεβαίαν διὰ τῆς τελείας ἐκπληρώσεως τῆς ἑαυτῶν διαθήκης.

Ἀλλὰ ποῖον θὰ εἶναι τὸ τέλος τούτων; Ἀπώλεσαν τὰ πάντα, διότι ἔτρεξαν διὰ τὸ βραβεῖον, καὶ διότι ἀπέτυχον νὰ ἀποδείξωσι τὸν κατάλληλον ζῆλον καὶ ἀγάπην, ὅπως ἀποκτήσωσι τοῦτο; Ὁχι εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεόν· καὶ ἐὰν ἀκόμη ὑπὸ πυρίνους δοκιμασίας ἡ πίστις αὐτῶν καὶ ὁ ζήλος δὲν εὗρισκοντο ἱκανὰ ὅπως κατατάξωσιν αὐτοὺς μεταξὺ τῶν ἱερέων, ἐν τούτοις, ἡ ἐπαρξεία τῆς πίστεως αὐτῶν καὶ ζήλου, ὅπως ἀφιερωθῶσι μέχρι θανάτου, ἀπέδειξαν τὴν εἰλικρίνειαν τῆς καρδίας αὐτῶν ὡς Λευιτῶν. Ἐν τούτοις δὲν εἶναι ἀρκετὸν διότι ἀφιερώθησαν τελείως· δέον νὰ ἀποδείξωσιν ὅτι ἀγαπῶσιν ἐν τῇ καρδίᾳ των τὸν Κύριον, καὶ ὅτι δὲν θὰ ἡγοῦντο τοῦτον ἀντὶ οὐδεμιᾶς θυσίας, ἔστω καὶ ἐὰν δὲν ἀπεδείχθησαν ἀρκετὰ πιστοὶ ὅπως θυσιασθῶσιν ἐν

τῇ ὑπηρεσίᾳ Αὐτοῦ. Ποία θὰ εἶναι ἡ δοκιμασία αὐτῶν, ἥτις θέλει ἐπιβεβαιώσει αὐτούς ὡς ἀξίους τῆς μερίδος τῶν Λευιτῶν ὑπὸ τὴν Βασιλείαν; καὶ πῶς αὕτη θὰ ἐφαρμοσθῇ;

Ἔχομεν ἤδη ἀναφέρειν τινα περὶ τῆς «μεγάλης ταύτης ὁμάδος» τοῦ ἀληθῶς ἀφιερωμένου λαοῦ τοῦ Κυρίου, τῶν ὁποίων ἡ εἰκὼν σκιαγραφεῖται εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν ζ' 13-15. «Οὗτοι εἰσιν οἱ ἐρχόμενοι ἐκ τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης, καὶ ἔπλυναν τὰς στολὰς αὐτῶν καὶ ἔλεύκαναν αὐτὰς ἐν τῷ αἵματι τοῦ Ἀρνίου. Διὰ τοῦτο οὗτοι εἰσιν ἐνώπιον (καὶ οὐχὶ ἐπὶ) τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ, καὶ λατρεύουσιν αὐτὸν ἡμέρας καὶ νυκτός, (διηνεκῶς) ἐν τῷ ναῷ Αὐτοῦ (τῇ Ἐκκλησίᾳ) καὶ ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου, σκηνώσῃ ἐπ' αὐτούς, (θέλει παραλάβῃ αὐτούς μεθ' ἑαυτοῦ, καὶ τῆς ἐνδεδοξασμένης αὐτοῦ νύμφης, ἐν τῇ πνευματικῇ καταστάσει καὶ ταῖς ὑπηρεσίαις αὐτῆς). «Μωραὶ παρθένοι!» Ἀπώλεσαν τὴν εὐκαιρίαν ἵνα γείνωσι μέλη τῆς νύμφης· ἐν τούτοις ὅμως εἶναι παρθένοι, καθαροὶ κατὰ τὰς προθέσεις τῆς καρδίας αὐτῶν. Ἀπώλεσαν τὸ βραβεῖον, ἀλλὰ θὰ κερδίσωσι βραδυτέρον, διὰ μέσου αὐστηρῶν δοκιμασιῶν, τὴν μετὰ τοῦ Νυμφίου καὶ τῆς Νύμφης συμμετοχὴν αὐτῶν εἰς τὴν γαμήλιον ἐορτὴν καὶ δεῖπνον, «ὡς παρθένοι σύντροφοι αὐτῆς κατόπιν αὐτῆς». Καὶ αὗται ἐπίσης θέλουσιν ἀχθῆναι πλησίον τοῦ Βασιλέως. «Θέλουσι φερθῆναι ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλιάσει, θέλουσιν εἰσελθῆναι εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Βασιλέως». (Ψαλμ. με' 14,15). Ὡς λευίται ἀπέτυχον νὰ κερδίσωσι τὸ βραβεῖον τοῦ Βασιλικοῦ ἱερατείου, ἀλλὰ παραμένουσιν ἀκόμη Λευῖται, καὶ δύνανται νὰ ὑπηρετῶσι τὸν Θεὸν ἐν τῷ ἐνδόξῳ αὐτοῦ ναῷ, τῇ Ἐκκλησίᾳ, καίτοι δὲν δύνανται νὰ ᾤσιν οὔτε «στύλοι» οὔτε «ζῶντες λίθοι» ἐν τῷ ναῷ ἐκεῖνῳ. (Ἀποκ. γ' 12. ιθ' 6,7. Ψαλμ. με' 14,15). Ὁ ἐπόμενος στίχος μετὰ τὸ τελευταῖον παρατεθέν χωρίον, καλεῖ τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἐπὶ τῶν ἀντιτυπικῶν λευιτῶν τοῦ παρελθόντος καιροῦ, τῶν γνωστῶν εἰς τὸν Ἰσραὴλ κατὰ σάρκα ὑπὸ τὸ ὄνομα «πατέρες»· διαβεβαιοῖ δὲ ἡμᾶς ὅτι οὗτοι θὰ ἀμειφθῶσι καθιστάμενοι «ἄρχοντες ἐν πάσῃ τῇ γῇ».

Παρομοίως οἱ τρεῖς υἱοὶ τοῦ Λευί, (ὁ Καάθ, ὁ Γηρσὼν. καὶ Μεραρί) φαίνονται νὰ ἀντιπροσωπεύωσι τέσσαρας τάξεις. (1) Ὁ Μωϋσῆς, ὁ Ἀαρὼν καὶ πᾶσα ἡ ἱερατικὴ οἰκογένεια τοῦ Ἀμράμ (υἱοῦ τοῦ Καάθ), τῶν ὁποίων αἱ σκηναὶ εὐρίσκοντο ἐνώπιον πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σκηνῆς. Οὗτοι εἶχον τὴν πλήρη ἐπίβλεψιν πάντων τῶν θρησκευτικῶν πραγμάτων—τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν—ἀκόμη δὲ καὶ πάντων τῶν λευιτῶν—ὄντων τῶν τετιμημένων βοηθῶν ἢ ὑπηρετῶν αὐτῶν. (2) Ἐστρατοπεδευμένη εἰς τὸ νότιον μέρος τῆς σκηνῆς ἦτο ἡ οἰκογένεια τοῦ Καάθ. οἱ στενότεροι αὐτῶν συγγενεῖς, οἵτινες εἶχον τὴν ἐπίβλεψιν τῶν πλέον ἱερῶν ἀντικειμένων—τῶν θυσιαστηρίων, τῆς Λυχνίας (λυχνοστάτου) τῆς

Τραπέξης καὶ τῆς Κιβωτοῦ. (3) Ἑστρατοπεδευμένοι πρὸς βορρᾶν ἦσαν οἱ Λευῖται τῆς οἰκογενείας Μεραρί, ἐρχόμενοι κατόπιν ὡς πρὸς τὸ ἀξίωμα τῆς ὑπηρεσίας, ἔχοντες τὴν ἐπίβλεψιν τῶν ἐκ χρυσοῦ κεκαλυμμένων στύλων, παραστατῶν, ὑποβασίων κλπ. (4) Ἑστρατοπεδευμένοι δὲ εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος εὗρισκοντο οἱ Λευῖται ἐκ τῆς οἰκογενείας Γηρσών, ἔχοντες τὴν ἐπίβλεψιν ἐπὶ τῶν ἐλαχίστης σπουδαιότητος ὑπηρεσιῶν,—διὰ τὴν μετακόμισιν, κλπ. τῶν σχοινίων, ἐξωτερικῶν παραπετασμάτων, θύρας κλπ.

Αἱ διακεκριμέναι αὗται οἰκογένειαι τῶν Λευιτῶν παριστῶσι καταλλήλως τέσσαρας διακεκριμένας τάξεις, τῆς δ ε δ ι κ α ι ω μ ε ν η ς ἀνθρωπότητος, ὅταν ἡ συμφιλίωσις ἐπιτελεσθῇ· τῶν ἁγίων, ἡ Βασιλείου ἱερατεύματος, τῶν ἀρχαίων ἀριστέων, τῆς «μεγάλης ὁμάδος» καὶ τοῦ ὑπολοίπου μέρους τοῦ κόσμου. Αὐτὰ δὲ τὰ ὀνόματα φαίνονται νὰ ἔχωσι σημασίαν τινά, πρᾶγμα ὅπερ δὲν εἶναι ἀσύνηθες, ὁπότεν ταῦτα σχετίζονται πρὸς τοὺς τύπους (1) Ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἀμράμ ἐξελέγη διὰ νὰ ἀποτελῶσι τὴν ἱερατικὴν τάξιν· τὸ ὄνομα AMPAM σημαίνει ὑψηλὸς λαός, ἢ ἐξυψωμένος λαός. Ὅποσον κατάλληλον ὄνομα διὰ τὸν τύπον το μικροῦ ποιμνίου, οὔτινος κεφαλὴ εἶναι ὁ Χριστός Ἰησοῦς! «Ὑπερυψωμένοι, Ἐξυψωμένοι» εἶναι αἱ Γραφικαὶ διακηρύξεις περὶ τῶν ἱερέων τούτων. (2) ΚΑΑΘ σημαίνει δύνμαχος ἢ δύντροφος. Ἐκ τῆς οἰκογενείας τοῦ Καάθ, ἐξελέγησαν οἱ υἱοὶ Ἀμραμ, ὅπως ἀποτελῶσι νέον οἶκον, οἶκον ἱερέων. Οἱ Λευῖται λοιπὸν τῆς οἰκογενείας Καάθ δύνανται καταλλήλως νὰ ἀντιπροσωπεύωσι τοὺς ἀρχαίους ἀριστεῖς τῶν ὁποίων ἡ πίστις καὶ ἡ ὑπακοὴ καὶ πιστότης πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἡ προθυμία αὐτῶν ὅπως πάθωσι χάριν δικαιοσύνης, πληρέστατα ἐπεμαρτυρήθη, καὶ μετὰ τῶν ὁποίων ἔχομεν τόσην στενὴν συγγένειαν. Οὗτοι πραγματικῶς ἦσαν οἱ σύμμαχοι τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ ὑπὸ τινος ἐπόψεως οὗτοι εὗρισκονται πλησιέστερον πρὸς τὸν Χριστόν, ἢ οἱ οἰδῆποτε ἄλλοι. (3) ΜΕΡΑΡΙ σημαίνει πικρία· ἐπομένως οἱ Λευῖται τῆς οἰκογενείας Μεραρί φαίνεται νὰ παριστῶσι τὴν «μεγάλαν ὁμάδα» τῶν ὑπὸ τοῦ Πνεύματος ἀποκηθέντων, οἵτινες ἀπέτυχον νὰ κερδίσωσι τὸ βραβεῖον τοῦ Βασιλείου ἱερατεύματος, καὶ οἵτινες σώζονται «ὥς διὰ πυρὸς», ἐρχόμενοι διὰ τῆς μεγάλης θλίψεως καὶ πικρῶν δοκιμασιῶν εἰς τὴν θέσιν τῆς τιμῆς καὶ ὑπηρεσίας τὴν ὁποίαν οὗτοι θὰ καταλάβωσι. (4) ΓΗΡΣΩΝ σημαίνει Προδόφυγες σεβασμένοι· ἐπομένως οἱ Λευῖται τῆς οἰκογενείας Γηρσών φαίνονται νὰ ἀντιπροσωπεύωσι καλῶς τὸν σεσωσμένον κόσμον τῆς ἀνθρωπότητος, οἱ ὅποιοι θέλουσιν εἶσθαι πρόσφυγες οἵτινες θὰ βοηθηθῶσι καὶ ἀπελευθερωθῶσιν ἀπὸ τὴν τυφλότητα καὶ τὴν δουλείαν τοῦ Σατανᾶ.

Τοιοιτοτρόπως λοιπὸν πρῶτοι κατὰ τάξιν, ὡς πρὸς τὸ ἀξίωμα μεταξὺ τῶν ἀντικτυπικῶν τούτων Λευιτῶν, ἡ δεδικαιωμένων,

θέλουσιν εἶσθαι τὸ Βασιλείον Ἱεράτευμα, εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὁποίου ἡ Χιλιετὴς Βασιλεία καὶ πᾶν συμφέρον αὐτῆς θὰ ἐναποτεθῇ. Ἐκ δεξιῶν αὐτῶν θέλουσιν εἶσθαι οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς—οἱ ἀρχαῖοι ἀριστεῖς—τούς ὁποίους οὗτοι θὰ καταστήσωσιν «ἄρχοντας ἐν πάσῃ τῇ γῇ». Εἰς τὰ ἀριστερὰ αὐτῶν κατόπιν θὰ εἶναι οἱ πιστοὶ αὐτῶν ἀδελφοὶ ἐκ τῆς μεγάλης ὁμάδος». * Τελευταῖοι δὲ πάντων θέλουσιν εἶσθαι ἐκεῖνοι οἵτινες θὰ διασωθῶσιν ἐκ τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Χιλιετηρίδος, τῶν ὁποίων ἡ ὑπακοή θὰ ἔξη τελείως ἀποδειχθῇ διὰ τῆς μεγάλης δοκιμασίας, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Χιλιετὴς αἰὼν θὰ περατωθῇ. — Ἀποκ. κ' 7-9.

Πᾶσαι αὗται αἱ τάξεις τῶν Λευιτῶν θέλουσιν εἶσθαι τοιαῦται, διότι ἐδοκιμάσθησαν καὶ ὑπέστησαν ἐπιτυχῶς τὰς δοκιμασίας τῆς πιστοσύνης αὐτῶν. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν συνεπάγεται ὅτι οἱ ἤδη δικαιωθέντες διὰ τῆς πίστεως, πρὶν δικαιωθῇ ὁ κόσμος, καὶ οἵτινες ἀμελοῦσιν, ἢ ἀρνοῦνται νὰ προχωρησωσι καὶ νὰ ἐκπληρώσωσι τὸ τέλος τῆς παραγγελίας—ἀγάπην ἐκ καθαρᾶς καρδίας—καὶ οἵτινες ἐπομένως δέχονται τὴν χάριν ταύτην τοῦ Θεοῦ ἐπιματαίῳ, δὲν θὰ ἔχωσιν ἄλλην περαιτέρω εὐκαιρίαν. Ἐὰν οὗτοι, ὅταν «ὑπελόγισαν τὴν δαπάνην» τῆς συμμετοχῆς εἰς τὴν ἱερατικὴν ὑπηρεσίαν τῆς θυσίας, ἀρνοῦνται κατόπιν νὰ προσφέρωσι τὴν προσφορὰν, ἢ ὑπ' αὐτῶν ἐκτίμησις «τῆς λογικῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ», βεβαίως δὲν θέλει εἶσθαι ἀξία ἐπαίνου ἢ ἀμοιβῆς, ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ ἀφροσύνη αὐτῶν ἠθέλεε τύχη δικαίας τιμωρίας· διότι ἄλλως, ἢ πρὸς δόξαν τιμὴν καὶ ἀθανασίαν κλησὶς αὐτῶν δὲν θὰ ἦτο ἔργον χάριτος, ἀλλὰ ἀνάγκης—ὄχι πρόσκλησις, ἀλλ' ἐντολή, ὄχι θυσία ἀλλ' ὑποχρέωσις. Ἡ ἔκπτωσις αὐτῶν ἐκ τῆς δικαιώσεως ἢ ἡ ἀκύρωσις τῆς ἑαυτῶν δικαιώσεως, ἐγκαταλείπει αὐτοὺς καὶ πάλιν ἵνα ἀποτελῶσι μέρος τοῦ κόσμου τοῦ ἀπολυτρωθησομένου, ἀκριβῶς ὡς ἦσαν προτοῦ ἀποδεχθῶσι τὸν Χριστόν διὰ τῆς πίστεως, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ αὔξησις τῆς ἑαυτῶν γνώσεως, ἠῤῥῆσε καὶ τὴν εὐθύνην αὐτῶν εἰς τὴν ἀγαθοεργίαν. Ἐν ἄλλαις λέξεσι ἡ δοκιμασία πρὸς ζωὴν ἢ θάνατον αἰώνιον, κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν, ἐμπεριλαμβάνει μόνον ἐκεῖνους οἵτινες ἐκουσίως κáμνουν τελείαν ἀφιέρωσιν ἑαυτῶν εἰς τὸν Κύριον, «ἀκόμη καὶ μέχρι θανάτου». Τὸ ὑπόλοιπον τοῦ γένους δὲν ὑπήχθη ἀκόμη ὑπὸ κρίσιν διὰ ζωὴν ἢ θάνατον αἰώνιον, καὶ δὲν θὰ ὑπαχθῇ, ἐὰν μὴ ἡ Χιλιε-

* Ἡ μεταγενεστέρα γνώμη τοῦ συγγραφέως εἶναι ὅτι Γραφικά τινα χωρία φαίνονται διδάσκοντα ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἀριστεῖς δὲν θὰ ὑπερέχωσιν, ἀλλὰ θὰ εὐρίσκωνται εἰς κατώτερον ἐπίπεδον τοῦ τῆς μεγάλης ὁμάδος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Χιλιετηρίδος, ἀλλ' ὅτι θὰ προσληφθῶσιν εἰς τὴν πνευματικὴν φύσιν καὶ ὑψηλοτέρας τιμᾶς, κατὰ τὸ τέλος αὐτῆς.

τῆς Βασιλείᾳ ἐγκατασταθῇ. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως, ἕκαστον μέλος τοῦ κόσμου, ἀναλόγως πρὸς τὸ φῶς αὐτοῦ, οἰκοδομεῖ ἢ καταστρέφει τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ, καὶ τοιουτοτρόπως καθιστᾷ τὴν ἑαυτοῦ κατάστασιν διὰ τὴν Χιλιετηρίδα, καὶ τὰς ἑαυτοῦ ἐλπίδας περὶ αἰωνίου ζωῆς, ἢ καλλιτέρας ἢ χειροτέρας, ἀναλόγως πρὸς τὴν ὑπακοήν ἢ ἀπειθείαν τὴν ὁποίαν δεικνύει πρὸς τὰς ἑαυτοῦ γνώσεις καὶ συνειδήσιν.

Εἰς τοὺς τελείως ὅμως ἀφιερωμένους, τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Διὰ τῆς τελείας αὐτῶν ἀφιερώσεως, **μέχρι θανάτου**, οὗτοι ἠρνήθησαν ἐξ ὁλοκλήρου τὴν ἐπίγειον αὐτῶν ζωὴν, ἀνταλλάξαντες αὐτὴν ἀντὶ τῆς πνευματικῆς, ἣτις θὰ περιέλθῃ εἰς αὐτοὺς, ἐὰν μείνωσι πιστοὶ μέχρι θανάτου—ὄχι ὅμως κατ' ἄλλον τινα τρόπον. Ἐπομένως διὰ τούτους ἡ παρακοή σημαίνει θάνατον αἰώνιον· καθὼς θὰ συμβῇ καὶ εἰς τοὺς ἀπίστους ἐκ τοῦ κόσμου κατὰ τὸ τέλος τῆς Χιλιετηρίδος.

Οἱ Λευῖται δὲ εἶχον οὐδεμίαν κληρονομίαν ἐν τῇ γῇ Χαναάν. Τοῦτο δὲ εἶναι ἐπιβεβαιωτικὸν τοῦ γεγονότος, ὅτι ἀφοῦ ἀφιέρωσαν τὸ πᾶν αὐτῶν εἰς τὸν Κύριον, καὶ ἤχθησαν ἐκ καρδίας εἰς τελείαν ἁρμονίαν πρὸς τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ· αἱ ἀτελεῖς συνθῆκαι τοῦ παρόντος καιροῦ τῆς ἁμαρτίας δὲν εἶναι πλέον ἡ **κληρονομία αὐτῶν**. Ἡ Χαναάν παριστᾷ τὴν ἐμπόλεμον κατάστασιν τῶν δοκιμασιῶν, τὴν κατανίκησιν καὶ κατατρόπωσιν τῶν ἐχθρῶν καὶ τοῦ κακοῦ, κλπ., ὅπερ εἰδικῶς θὰ συμβῇ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος. Ὁ Θεὸς ὅμως ἐπρομήθευσεν καλλιτέραν, ἀναμάρτητον καὶ τελείαν κληρονομίαν διὰ πάντας ἐκείνους τοὺς ὁποίους Αὐτὸς τελείως **δικαιοῖ**, ὡς ἀντιτυπικοὺς Λευῖτας. Οἱ πρῶτοι οἵτινες θὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν καλλιτέραν κληρονομίαν θέλουσιν εἶσθαι οἱ ἱερεῖς, οἵτινες θὰ ἀποτελέσωσι τὴν πρώτην ἀνάστασιν, καὶ θὰ τελειοποιηθῶσιν εἰς τὴν Θεῖαν φύσιν· οἱ Ἀρχαῖοι Ἀριστεῖς θὰ ἔπονται, καὶ θὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν τελείαν κληρονομίαν διὰ τῆς ἀναστάσεως, ὡς τέλεια ἀνθρώπινα ὄντα· (*) κατόπιν κατὰ τάξιν θὰ εἶναι ἡ «μεγάλῃ ὁμάς» ἣτις θὰ τελειοποιηθῇ ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ ἐπιπέδου· τελευταῖοι δὲ πάντων θέλουσιν εἶσθαι ἡ τᾶξις Γηρσών, ἣτις θὰ ἐκπαιδευθῇ, ἀνυψωθῇ καὶ δοκιμασθῇ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Χιλιετηρίδος, καὶ θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν κληρονομίαν αὐτῆς διὰ τῆς βαθμιαίας ἐκείνης ἀναστάσεως ἢ ἀνυψώσεως ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν, ἣτις θὰ ἀποκτηθῇ κατὰ τὸ τέλος τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος.

Καθὼς μόνον οἱ πιστοὶ ἐκεῖνοι οἵτινες ἔκαμον τελείαν ἀφιέρωσιν, εἰς τὸ παντελές—«μέχρι θανάτου»—ἀπεκυήθησαν ὑπὸ τοῦ ἁγίου πνεύματος, καὶ ἐλογίσθησαν μέλη τοῦ μεγάλου Ἀρχιερέως, τοιουτοτρόπως τὸ ἴδιον πρᾶγμα ἀποδεικνύουσι καὶ οἱ τύποι·

διότι οἱ Λευῖται γενικῶς δὲν ἔχριοντο διὰ τοῦ χρηστηρίου ἐλαίου, ὅπερ ἦτο τύπος τοῦ ἁγίου πνεύματος, ἀλλὰ μόνον οἱ θυσιάζοντες οἱ ἱερεῖς. Πάντες οὗτοι ἐρραντίζοντο διὰ τοῦ ἐλαίου ἀναμεμιγμένου μεθ' αἵματος, ὅπερ ἐδείκνυνεν ὅτι τὸ ἅγιον πνεῦμα τὸ διδόμενον εἰς τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ ἀνήκει εἰς αὐτοὺς μόνον ἕνεκα τῆς ἀξίας τοῦ χυθέντος αἵματος· (1) τῆς ὑπερ αὐτῶν θυσίας τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ, δικαιούσης αὐτοὺς· καὶ (2) ἕνεκα τῆς ἐγγυήσεως, ὑποσχέσεως αὐτῶν, ὅπως ὧσιν συνθυσιασταὶ μετὰ τοῦ Χριστοῦ, καταθέτοντες τὴν ζωὴν αὐτῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ. (Ἐξ. κθ' 21).

Τὸ χρῖσμα τοῦ μεγάλου Ἀρχιερέως ἦτο ἀκόμη διάφορον τούτου, καὶ ὑπετίπου τὴν ἐνότητα, καὶ ἀλληλεγγύην τῆς ἐκλεκτῆς Ἐκκλησίας· διότι τὸ χρῖσμα τοῦτο ἐπῆλθε μόνον ἐπ' ἐκείνου, ὅστις θὰ ἱερούργει ὡς ἀρχιερεὺς—ἐπὶ τοῦ Ἀαρὼν μόνον κατ' ἀρχάς· ἀλλὰ καὶ ἐφ' ἐνὸς ἐκάστου ἐκ τῶν υἱῶν αὐτοῦ, καθόσον οὗτοι θὰ τὸν διεδέχοντο εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἀρχιερέως «ὅπως ἱερατεύσωσιν εἰς ἐμέ, εἰς τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα». (Ἐξ. κη'. 41, μ' 13, 15). Ὁ Χριστὸς Ἰησοῦς ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας ἥτις εἶναι τὸ σῶμα αὐτοῦ, «ἐχρίσθη δι' ἐλαίου ἀγαλλιύσεως (τοῦ ἁγίου πνεύματος) ὑπὲρ (κεφαλὴ ὑπὲρ-ἄνω) τοὺς μετόχους του» ἢ συγκληρονόμους, ἢ κατώτερα μέλη τοῦ Βασιλείου ἱερατεύματος». Ὅλον δὲ τοῦτο ἐχύθη ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ἐκ τοῦ πληρώματος (ἀφθονίας) αὐτοῦ πάντες ἡμεῖς ἐλάβομεν, καὶ χάριν ἀντὶ χάριτος». Τοῦτο ἦτο ἀνεκτίμητον δῶρον διότι συνεχωρήθημεν καὶ ἐδικαιώθημεν διὰ τῆς ἀξίας τῆς θυσίας αὐτοῦ· ἥδη δὲ εἶναι πέραν πάσης πίστεως καὶ ἀντιλήψεως, τὸ ὅτι προσκαλούμεθα νὰ γείνωμεν συγκληρονόμοι αὐτοῦ ἐν τῇ Βασιλείᾳ, καὶ ὅτι ἡ ἀφιέρωσις ἡμῶν, «ἐσφραγίσθη» διὰ τοῦ ραντισμοῦ τοῦ αἵματος καὶ ἐλαίου, καὶ ὅτι ἐρχόμεθα ὑπὸ τὸ χρῖσμα τῆς κεφαλῆς ἡμῶν.

Ὁ Προφήτης Δαβὶδ καθωδηγήθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου ὅπως ζωγραφίσῃ διὰ τῆς γραφίδος τὸ χρῖσμα, καὶ πῶς ἅπαν τοῦτο ἐχύθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἡμῶν, καὶ πῶς τοῦτο δέον νὰ κατέλθῃ ἐφ' ἡμῶν ἐξ αὐτοῦ. (Ψαλμ. ρλγ' 1-3. με' 7. Λουκ. δ' 18). Τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας εἶναι οἱ «ἀδελφοί» τῶν ὁποίων τὸ πνεῦμα ὠθεῖ αὐτοὺς «νὰ κοιτῶσιν ἐν ὁμονοίᾳ». Πάντες ὅσοι εἶναι ἐν μετὰ τῆς κεφαλῆς, δέον νὰ συμπάθωσι πρὸς τὰ συνάδελφα μέλη τοῦ σώματός του, τῆς ἐκκλησίας, καὶ μόνον ἀναλόγως οὗτοι λαμβάνουσιν ἐκ τοῦ Ἀγίου πνεύματος τοῦ κεχρισμένου (*). Τὸ ἅγιον τοῦτο χριστήριον ἔλαιον παριστᾷ τὸ ἅγιον πνεῦμα καὶ τὸν φωτισμὸν τὸν ὁποῖον τοῦτο παρέχει εἰς πάντας ἐκείνους τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς δέχεται ὡς δοκιμαστικὰ μέλη τοῦ Βασιλείου Του Ἱερατεύματος, τῆς νέας κτίσεως, ἕκαστον τῶν ὁποίων «σφραγίζεται», ἢ σημειοῦται, ἢ ὑποδεικνύεται ὑπὸ τοῦ ἁγίου πνεύ

ματος τοῦ διδομένου εἰς αὐτόν, ὥς ἤδη ὑπεδείξαμεν (*).

Πάντες οἱ τοιουτοτρόπως ὑπὸ τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐσφραγισμένοι, ὥς δόκιμα μέλη τῆς νέας κτίσεως θεβαιοῦνται ὑπὸ τοῦ Κυρίου, ὅτι «Δὲν εἶναι ἐκ τοῦ κόσμου, καθὼς καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐκ τοῦ κόσμου». «Ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς (ἐκ τοῦ κόσμου) καὶ ἔθνηκα ὑμᾶς, ἵνα ὑμεῖς ὑπάγηται καὶ καρπὸν φέρητε, καὶ ὁ καρπὸς ὑμῶν μένη». . . «Εἰ ἐκ τοῦ κόσμου ἦτε, ὁ κόσμος ἂν τὸ ἴδιον ἐφίλει, ὅτι δὲ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστέ, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος». (Ἰωάν. ιε' 16, 19. ιζ' 16). Καίτοι δὲ τὰ σημεῖα ταῦτα τοῦ ἁγιασμοῦ πιθανὸν εἰς τινα βαθμὸν νὰ διακρίνωνται ὑπὸ τοῦ κόσμου, δὲν πρέπει ὁμως νὰ ἀναμένωμεν ὅτι ταῦτα θὰ ἐπιφέρωσι τὸν θαυμασμόν τοῦ κόσμου, ἢ τὴν ἐπιδοκιμασίαν αὐτοῦ. Ἀλλὰ μᾶλλον ὁ κόσμος θὰ θεωρήσῃ ταῦτα, ὥς ἀποδείξεις ἀδυναμίας καὶ ἐκφυλισμοῦ. Ὁ κόσμος ἐκτιμᾷ καὶ ἐπιδοκιμάζει πᾶν ὅ,τι συνιστᾷ ἰσχυράν καὶ δραστηρίαν ζωὴν—ὄχι παρὰ πολὺ δικαίαν. Ὁ Κύριος ἐξηγεῖ εἰς ἡμᾶς διατὶ ὁ κόσμος δὲν ἐπιδοκιμάζει τοὺς ἀκολουθούς αὐτοῦ· διότι τὸ σκότος μισεῖ τὸ φῶς—διότι ὁ γνώμων τοῦ Βασιλικοῦ Αὐτοῦ ἱερατείου ἐν σκέψει λόγῳ καὶ πράξει, εἶναι ἀνώτερος τοῦ γνώμονος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐν γένει, καὶ διὰ τοῦτο κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον φαίνονται ὅτι καταδικάζουσι τὴν πορείαν αὐτῶν. Ὁ κόσμος μᾶλλον ἐπιθυμεῖ τὴν ἐπιδοκιμασίαν, τὴν κολακείαν καὶ πᾶν ὅ,τι, εἰς οἶονδήποτε βαθμὸν ἠθέλεν ἐπιρρίψῃ μομφὴν ἐπ' αὐτοῦ, ὑπὸ τὸν αὐτὸν βαθμὸν τοῦτο μισεῖται, ἐὰν δὲν καταδιώκηται. Ἡ ἀποδοκιμασία αὕτη τῶν κατα κόσμον σοφῶν τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου, ἀποτελεῖ μέρος τῶν δοκιμασιῶν τοῦ Βασιλείου ἱερατεύματος καὶ ἐὰν ἡ ἀφιέρωσις των δὲν εἶναι ἐκ βάθους καρδίας αὐτῶν, τόσον θὰ ἀγαπῶσι τὴν φιλίαν τοῦ κόσμου, καὶ τόσον ἐπιμόνως θὰ ἐπιζητῶσι τὴν ἐπιδοκιμασίαν αὐτοῦ, ὥστε οὗτοι θὰ ἀποτύχωσι νὰ διεξαγάγωσιν ἐν τῷ καταλλήλῳ πνεύματι τὴν θυσίαν τῶν ἐπιγείων αὐτῶν συμφερόντων, τὴν ὁποίαν ἀνέλαβον—θὰ ἀποτύχωσι νὰ ᾤσιν ἱερεῖς καὶ ἐπομένως θὰ ἀποτύχωσι νὰ εἶναι μέλη τῆς Νέας Κτίσεως. Ἐν τούτοις ἔνεκα τῶν καλῶν αὐτῶν προθέσεων, θέλει φέρῃ αὐτοὺς, μέσῳ πυρίνων δοκιμασιῶν, ὅπως καταστραφῇ ἡ σὰρξ τὴν ὁποίαν ἔνεκεν ἐλλείψεως ζήλου ἠμέλησαν νὰ **θυσιάσωδι** καὶ τοιουτοτρόπως οὗτοι θὰ λογισθῶσιν ἄξιοι μερίδος τινὸς εἰς τὰς εὐλογίας καὶ ἀμοιβὰς τῆς μεγάλης ὁμάδος, ἣτις θὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς μεγάλης θλίψεως, ὅπως ὑπηρετῇ ἐνώπιον τοῦ θρόνου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὸ μικρὸν ποίμνιον θὰ κάθηται μετὰ τοῦ Κυρίου.

Ὁ ἁγιασμὸς ὄχι μόνον ἔχει δύο μέρη, δηλαδὴ, τὸ μέρος τοῦ ἀνθρώπου τῆς τελείας ἀφιερώσεως, καὶ τὸ μέρος τοῦ Θεοῦ τῆς τελείας ἀποδοχῆς, ἀλλὰ ἐμπεριέχει ἐπίσης καὶ στοιχεῖόν τι προό-

δου. Ἡ πρὸς τὸν Κύριον ἀφιέρωσις ἡμῶν, ἐνῷ δυνατόν νὰ εἶναι εἰλικρινὴς καὶ ὁλόκληρος, ὅπως γείνη δεκτὴ ὑπ' αὐτοῦ, συνοδεύεται ἐν τούτοις διὰ μικρᾶς τιнос συγκριτικῶς ποσότητος γνώσεως καὶ πείρας.—δέον λοιπόν, νὰ αὐξάνωμεν εἰς τὸν ἁγιασμόν καθημερινῶς καθὼς αὐξάνομεν εἰς τὴν γνῶσιν. Αἱ καρδίαι ἡμῶν ἐπληρώθησαν κατ' ἀρχάς, ἀποβαλοῦσαι πάντα ἐγωϊσμόν, ἀλλ' ἡ χωρητικότης τῶν καρδιῶν ἡμῶν ἦτο μικρὰ· καθόσον δὲ αὗται αὐξάνουσι, καθόσον εὐρύνονται, ὁ ἁγιασμός πρέπει νὰ καταλαμβάνη ἕκαστον βῆμα πληρόνων πᾶν μέρος· τοιοῦτοτρόπως ὁ Ἀπόστολος προτρέπει, «Πληροῦσθε ὑπὸ τοῦ πνεύματος», καὶ πάλιν, «Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ὥς ἐπιχυθῇ εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν, περισσεύουσα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον». Ἡ δὲ πρόνοια ἣτις ἐλήφθη διὰ τὴν εὐρυνσιν ταύτην τῶν καρδιῶν ἡμῶν, ἐκφέρεται ἐν τοῖς λόγοις τῆς δι' ἡμᾶς προσευχῆς τοῦ Λυτρωτοῦ ἡμῶν, «Ἀγιάσον αὐτούς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, ὁ λόγος ὁ σὸς ἀλήθεια ἐστίν». — Ἰωάν. ιζ' 17.

Ὁ Λόγος, ἡ ἡ ἀγγελία τοῦ Θεοῦ, ἡ «σοφία» τοῦ Θεοῦ διὰ Χριστοῦ, ἦτο ἐκείνη ἣτις ἤρχισε νὰ ἐκδηλοῖ εἰς ἡμᾶς Θείαν εὐνοίαν, καὶ ἣτις μᾶς ὠδήγησε βῆμα πρὸς βῆμα πρὸς τὸ σημεῖον τῆς ἀφιερώσεως· ἥδη δὲ εἶναι ὁ ἴδιος Λόγος, ἡ ἀγγελία τοῦ Θεοῦ διὰ Χριστοῦ, ὅπερ εὐρύνει τὰς καρδίας ἡμῶν τόσον, ὅσον καὶ πληροῖ ταύτας. Ἀλλ' ἐνῷ εἶναι ἔργον τοῦ Θεοῦ ὅπως προμηθεύσῃ τὴν ἀλήθειαν, πληρώσῃ καὶ ἀγιάσῃ ἡμᾶς, εἰς ἡμᾶς ἐναπόκειται ὅμως ὅπως ἐκδηλώσωμεν τὴν ἀφιερωμένην κατάστασιν τῆς καρδίας, διὰ τῆς ὁποίας πρέπει νὰ διψῶμεν καὶ πεινῶμεν διὰ τὴν ἀγιαστικὴν ἐκείνην ἀλήθειαν.—ἣτις μᾶς τρέφει καθημερινῶς, καὶ καθιστᾷ ἡμᾶς ἱκανοὺς νὰ γινώμεθα ἰσχυρότεροι ἐν Κυρίῳ καὶ ἐν τῷ κράτει τῆς ἰσχύος αὐτοῦ. Δὲν εἶναι ἀρκετὸν ὅτι ἀφιερώθημεν εἰς τὸν Κύριον· διότι Αὐτὸς δὲν ἀπαιτεῖ ἀπλοῦς ὑποσηφίλους ἐν τῇ νέᾳ κτίσει. Οὗτοι πρέπει νὰ γυμνασθῶσι, παιδευθῶσι, δοκιμασθῶσιν, ἵνα παραγάγωσι καὶ ἀναπτύξωσι τὰς διαφόρους ιδιότητας τοῦ χαρακτῆρος, ἐκάστη δὲ ιδιότης πρέπει νὰ ὑποβληθῇ εἰς τελείαν δοκιμασίαν πιστότητος εἰς τὸν Θεόν, ἵνα οὕτως ἀποδειχθῇ, ὅτι τὰ Νέα ταῦτα Κτίσματα δοκιμασθέντα καὶ πειρασθέντα κατὰ πάντα εὐρέθησαν πιστὰ εἰς ἐκεῖνον ὅστις «ἐκάλεσεν» αὐτά, καὶ λογισθῶσιν οὕτως ἄξια, ὅπως εἰσέλθωσιν εἰς τὰς χαράς, τὰς ἐνδόξους χαράς τοῦ Κυρίου αὐτῶν διὰ τῆς συμμετοχῆς ἐν τῇ Πρώτῃ Ἀναστάσει.

Καθὼς ἡ δικαίωσις ἐπέφερε μεγάλην εὐλογίαν εἰρήνης μετὰ τοῦ Θεοῦ, οὕτως καὶ τὸ ἐπόμενον τοῦτο βῆμα τῆς πλήρους ἀφιερώσεως εἰς τὸν Κύριον παντὸς συμφέροντος καὶ ὑποθέσεως τῆς ζωῆς, πάσης ἐλπίδος καὶ φιλοδοξίας διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν ἐπιγείων ἐλπίδων καὶ φιλοδοξιῶν καὶ εὐλογιῶν, πρὸς τὰς προσφερομένας εἰς τὴν Νέαν Κτίσιν, φέρει μεγάλην καὶ ἰσχυρὰν ἀ-

νακούφισιν, μεγάλην ἀνάπαυσιν τῆς καρδίας, καθόσον ἀναγνωρίζομεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, καὶ ἰδιοποιούμεθα τὰς μεγίστους καὶ πολυτίμους ἐπαγγελίας, τὰς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὑποσχεθείσας εἰς τὴν Νέαν Κτίσιν. Αἱ ὑποσχέσεις αὗται διὰ βραχέων συνοψίζονται εἰς μίαν, τὴν ἑξῆς: «Τὰ πάντα θὰ συνεργήσωσι πρὸς τὸ ἀγαθὸν τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεόν, τοῖς κατὰ πρόθεσιν κλητοῖς οὖσιν». (Ρωμ. η' 28). Αὕτη δὲ εἶναι ἡ δευτέρα εὐλογία ὑπὸ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς ἐκφράσεως ταύτης. 'Αλλ' ὅχι ὅτι αὕτη συνοδεύεται ὑπὸ ἑξωτερικῶν ἐκδηλώσεων τῆς σαρκός, ἀλλὰ μᾶλλον ὅτι εἰσάγει τὰς καρδίας ἡμῶν εἰς βαθεῖαν ἀνάπαυσιν, εἰς τελείαν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἐπιτρέπει εἰς ἡμᾶς ὅπως ἐκ καρδίας ἐφαρμόζωμεν εἰς ἑαυτοὺς τὰς μεγίστας καὶ τιμίας ἐπαγγελίας τῶν Γραφῶν.

Ἐνεκα τῆς διαφορᾶς τῶν ἰδιοσυγκρασιῶν, ἀναγκαίως ὑπάρχουσι καὶ διαφοραὶ πείρας, σχετιζόμεναι πρὸς τὴν τελείαν ταύτην ἀφιέρωσιν. Εἷς τινὰς τελεία ἀφιέρωσις εἰς τὸν Κύριον, καὶ ἀναγνώρισις τῆς εἰδικῆς αὐτοῦ φροντίδος ὑπὲρ αὐτῶν, ὡς μελῶν τῆς δοκιμαστικῶς ἐκλεκτῆς Ἐκκλησίας, ἐπιφέρει ἀπλῆν τινὰ ἱκανοποιητικὴν εἰρήνην, ἀνάπαυσιν καρδίας· ἐνῶ εἰς ἄλλους μεγαλητέρας αἰσθητικῆς φύσεως, τὸ τοιοῦτον ἐπιφέρει ἀναβρασμὸν χαρᾶς, καὶ εὐχαριστήσεως καὶ ἀγαλλιάσεως. Πρέπει νὰ ἐνθυμώμεθα τὰς διαφορὰς ταύτας τῶν φυσικῶν καταστάσεων καὶ νὰ συμπαθῶμεν πρὸς ἐκείνους τῶν ὁποίων αἱ πείραι εἶναι διάφοροι τῶν ἰδικῶν μας, ἐνθυμούμενοι ὅτι παρόμοιοι διαφοραὶ ὑφίσταντο καὶ μετὰ τῶν δώδεκα Ἀποστόλων· ὅτι τινὲς ἐξ αὐτῶν—καὶ ἰδίως ὁ Πέτρος, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης—ἦσαν περισσότερον ἐκκλησιαστικοὶ ἢ οἱ ἄλλοι, σχετικῶς πρὸς πάσας αὐτῶν τὰς πείρας—συμπεριλαμβανομένων καὶ ἐκείνων τῆς Πεντηκοστῆς. Οἱ ἀδελφοὶ λοιπὸν ἐκεῖνοι οἵτινες εἶναι κάτοχοι τοιαύτης θερμῆς καὶ ὑπερκοχλαζούσης διαθέσεως, ἵς μάθωσι τὴν ἐπιείκειαν τὴν ὁποίαν ὁ Ἀπόστολος συνιστᾷ· οἱ δὲ ἀδελφοὶ οἵτινες ἐκ φύσεως εἶναι λίαν ψυχροὶ καὶ ἀδιάφοροι, ἵς προσεύχωνται καὶ ἅς ζητῶσι μεγαλητέραν ἀκόμη ἐκτίμησιν καὶ μεγαλητέραν ἐλευθερίαν, ὅπως ἐξαγγέλωσι τὰς ἀρετὰς τοῦ καλέσαντος ἡμᾶς ἐκ τοῦ σκοτοῦς εἰς τὸ θαυμαστόν αὐτοῦ φ ῶ ς. Ἄς ἐνθυμώμεθα ὅτι ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης, δύο ἐκ τῶν πλέον ἀγαπητῶν τοῦ Κυρίου, ὠνομάσθησαν «υἱοὶ τῆς βροντῆς» ἔνεκα τοῦ ζήλου καὶ ἀκαθέκτου ὁρμῆς αὐτῶν. Οὗτοι εἰς μίαν περίπτωσιν τοῦλάχιστον ἔλαβον παρὰ τοῦ Κυρίου τὰς καταλλήλους συμβουλὰς καὶ διορθώσεις ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου—διὰ νὰ ἐνθυμηθῶσιν ὁποίου πνεύματος ἦσαν. (Λουκ. θ' 54,55). Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, ἕτερος ἐκ τῶν ἀγαπητῶν καὶ ζηλωτῶν, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἠυλογήθη δια τὴν ταχείαν αὐτοῦ ἀντίληψιν τοῦ Μεσσίου· ἐν τούτοις εἰς ἄλλην περίπτωσιν ἀπεδοκιμάσθη ὡς Σατανᾶς, ἔνεκεν τοῦ κακῶς διευθυνομένου ζή-

λου του. Ἐν τούτοις ὁ Κύριος ἐπέδειξε σαφῶς τὴν ἐκτίμησίν του διὰ τὴν θερμὴν, καὶ ζέουσαν ιδιότητα τῶν τριῶν τούτων, διὰ τοῦ γεγονότος ὅτι οὗτοι ἦσαν οἱ ἅμεσοι αὐτοῦ ὁπαδοί, ἦσαν οἱ μόνοι τοὺς ὁποίους ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὸ ὄρος τῆς μεταμορφώσεως, καὶ εἰς τὸ δωμάτιον ἔνθα κατέκειτο ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰαείρου, ἡ κόρη, τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος ἀνέστησεν ἐκ τοῦ ὕπνου τοῦ θανάτου· ἐπίσης δὲ οὗτοι ἦσαν οἱ ἅμεσοι αὐτοῦ ὁπαδοὶ καὶ ἀκόλουθοι, ὀλίγον πλησιέστερον ἢ οἱ ἄλλοι, εἰς τὸν κῆπον τῆς Γεθσημανῆ. Τὸ ἐκ τούτων μάθημα δι' ἡμᾶς εἶναι, ὅτι ὁ Κύριος ἀρέσκεται εἰς τὸν ζῆλον, διότι οὗτος παριστᾷ στενότητα πρὸς αὐτόν. Οὗτος ὁμως πρέπει πάντοτε νὰ σέβηται τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ καθοδηγῆται ὑπὸ τοῦ Λόγου καὶ τοῦ Πνεύματος Αὐτοῦ.

Ἀγιασμός δὲν σημαίνει ἀνθρωπίνην τελειότητα, καθὼς τινες παρεξήγησαν τοῦτο· οὗτος δὲν μεταλλάσσει τὴν ποιότητα ἢ τάξιν τοῦ ἐγκεφάλου ἡμῶν, ἀλλ' οὔτε καὶ ἀφαιρεῖ τὰς ἀτελείας τῶν σωμάτων ἡμῶν θαυματουργικῶς. Εἶναι ἀφιέρωσις ἢ καθιέρωσις τῆς θελήσεως, ἣτις διὰ τοῦ Χριστοῦ εἶναι εὐπρόσδεκτος παρὰ τοῦ Κυρίου ὡς τελεία· εἶναι ἀφιέρωσις τοῦ σώματος πρὸς θυσίαν —«μέχρι θανάτου».— Τὸ σῶμα δὲ τοῦτο δὲν γίνεται πραγματικῶς τέλειον διὰ τῆς δικαιοσύσεως διὰ τῆς πίστεως, καθὼς εἶδουμεν, ἀλλ' ἀπλῶς ὑπολογιστικῶς τέλειον ἀναλόγως πρὸς τὴν θέλησιν, καρδίαν καὶ προθέσεις ἡμῶν. Ἡ νέα θέλησις, καθὼς ὁ Ἀπόστολος προτρέπει, δέον νὰ ζητῇ νὰ ὑπαγάγῃ πᾶσαν δύναμιν, πᾶν τάλαντον, πᾶσαν εὐκαιρίαν τοῦ σώματός του εἰς τελείαν ἁρμονίαν πρὸς τὸν Κύριον, καὶ πρέπει νὰ ἐξασκῇ ἐπιρροὴν κατὰ τὴν ἰδίαν διεύθυνσιν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, μετὰ τῶν ὁποίων ἔρχεται εἰς συνάφειαν. Τοῦτο ὁμως δὲν συνεπάγεται, ὅτι ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν, —πέντε, δέκα, εἴκοσι, πενήκοντα,—τῆς παρουσίας ζωῆς, θὰ κατασταθῇ ἱκανὸς νὰ φέρῃ τὸ πτωχόν, ἀτελὲς αὐτοῦ σῶμα, (ἢ τὰ ἀτελῆ σῶματα τῶν ἄλλων, ἐκ τῶν ὁποίων τοῦτο εἶναι δεῖγμα) εἰς τὴν τελειότητα. Ἀπεναντίας, ὁ Ἀπόστολος μᾶς διαβεβαιοῖ, σχετικῶς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅτι ἐν τῷ θανάτῳ, «σπείρεται ἐν φθορᾷ, σπείρεται ἐν ἀσθενείᾳ, σπείρεται ἐν ἀτιμίᾳ, σπείρεται (ἀτελές) σῶμα ζωϊκόν, καὶ ὅτι πρὸ τῆς ἀναστάσεως δὲν θὰ μᾶς δοθῶσιν νέα σῶματα, ἰσχυρά, τέλεια, ἔνδοξα, ἀθάνατα, δεδοξασμένα, ὅτι δὲν θὰ ἐπιτύχωμεν πρὸ τῆς ἀναστάσεως τὴν τελειότητα τὴν ὁποίαν ζητοῦμεν, καὶ ἡ ὁποία καθὼς ὁ Κύριος ὑπεσχέθη, θέλει εἶσθαι τελικῶς ἰδική μας, ἐὰν κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν τῆς ἀσθενείας καὶ ἀτελείας ἐκδηλώσωμεν εἰς Αὐτόν τὴν ὑπακοὴν τῶν καρδιῶν ἡμῶν.

Ἐν τούτοις ἐγκάρδιος ὑπακοὴ εἰς τὸν Κύριον σημαίνει διηνεκῆς προσπάθεια ὥπως ὑπαγάγωμεν πᾶσαν τὴν διαγωγὴν τῆς ζωῆς ἡμῶν, ναί, αὐτὰς ταύτας τὰς σκέψεις ἡμῶν, καὶ προθέσεις τῆς καρδίας, εἰς ὑποταγὴν εἰς τὸ Θεῖον θέλημα. (Ἐβρ. δ' 12). Τοῦ-

το εἶναι τὸ πρῶτον ἡμῶν καθήκον, τὸ διηνεκές ἡμῶν καθήκον, καὶ θέλει εἶσθαι ἐπίσης τὸ τέλος τοῦ καθήκοντος ἡμῶν, διότι, «Τοῦτο εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ὁ ἁγιασμός σας». «Γίνσεθε ἅγιοι διότι, ἐγὼ (ὁ Κύριος) ἅγιος εἰμί». (Α' Θεσ. δ' 3. Α' Πέτρ. α' 16). Ἀπόλυτος ἁγιότης πρέπει νὰ εἶναι ὁ κανὼν, τὸν ὁποῖον ὁ νοῦς ἡμῶν δύναται νὰ υἱοθετήσῃ τελείως καὶ νὰ ζήσῃ συμφῶνως πρὸς αὐτόν, ἀλλὰ πρὸς τὸν ὁποῖον οὐδέποτε θὰ φθάσωμεν πραγματικῶς καὶ φυσικῶς, ἐνόσῳ εἴμεθα ὑποκείμενοι, εἰς τὰς ἀδυναμίας τῆς πεπτωκυίας ἡμῶν φύσεως, καὶ εἰς τὰς παγίδας τοῦ κόσμου καὶ τοῦ Σατανᾶ. Ἀλλὰ ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ, καθόσον «διδασκόμεθα παρὰ Θεοῦ», καθόσον ἐρχόμεθα εἰς τελειοτέραν γνῶσιν τοῦ ἐνδόξου αὐτοῦ χαρακτῆρος, καὶ καθόσον ἡ ἐκτίμησις αὐτοῦ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πληροῖ τὰς καρδίας ἡμῶν, ὁ Νέος Νοῦς θὰ ἀποκτᾷ περισσότεραν ἐπιρροήν, δύναμιν, ἰσχὺν ἐπὶ τῶν ἀδυναμιῶν τῆς σαρκός, ὅποιαιδῆποτε καὶ ἐὰν εἶναι αὗται—τῶν ἀδυναμιῶν τούτων ποικιλοῦσῶν παρὰ τοῖς διαφοροῖς μέλεσι τοῦ σώματος.

Ἀληθῆς ἁγιασμός τῆς καρδίας εἰς τὸν Κύριον σημαίνει ἐπιμέλειαν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ· σημαίνει διακήρυξιν τῶν χαρᾶς εὐαγγελίων εἰς τοὺς ἄλλους, σημαίνει τὴν οἰκοδομὴν ἀλλήλων εἰς τὴν ἁγιωτάτην πίστιν, σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ κάμνωμεν τὸ καλὸν πρὸς πάντας, καθόσον ἔχομεν εὐκαιρίαν, μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως,, σημαίνει, ὅτι κατὰ τοὺς διαφορούς τούτους τρόπους ἡ ζωὴ ἡμῶν, ἡ εἰς τὸν Κύριον ἀφιερωμένη, πρέπει νὰ κατατίθεται ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν, (ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ, εὐκαιρίᾳ τῇ εὐκαιρίᾳ, καθόσον αὗται θὰ ἔρχονται εἰς ἡμᾶς· σημαίνει ἐπίσης ὅτι ἡ πρὸς τὸν Κύριον ἀγάπη ἡμῶν, ἡ πρὸς τοὺς ἀδελφούς, ἡ πρὸς τὰς οἰκογενείας ἡμῶν, καὶ συμπαθητικῶς διὰ τὸν κόσμον τῆς ἀνθρωπότητος, πρέπει ἁλματηδὸν νὰ πληροῖ τὰς καρδίας ἡμῶν, καθόσον αὐξάνομεν εἰς τὴν χάριν, γνῶσιν καὶ ὑπακοήν εἰς τὸν Θεῖον λόγον καὶ παράδειγμα. Ἐν τούτοις, πᾶσαι αὗται αἱ διὰ τοὺς ἄλλους ἐξασκήσεις τῶν ἐνεργειῶν ἡμῶν, εἶναι ἀπλῶς διάφοροι καὶ πολυποίκιλοι τρόποι, διὰ τῶν ὁποίων, διὰ τῆς προνοίας τοῦ Κυρίου, ὁ ἴδιος ἡμῶν ἁγιασμός δύναται νὰ συντελεσθῇ. Καθὼς ὁ σίδηρος δέξναι τὸν σίδηρον, οὕτως καὶ αἱ ἐνέργειαι ἡμῶν ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἐπιφέρουσιν εὐλογίας εἰς ἡμᾶς αὐτούς. Ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις, ἐνῶ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πρέπει νὰ φθάνωμεν εἰς τὸ μέγα τοῦτο σημεῖον, ὥστε νὰ ἀγαπῶμεν τοὺς πλησίον ἡμῶν, ὡς ἡμᾶς αὐτούς—πρὸ πάντων δὲ τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως—ἐν τούτοις ἡ πρωτίστη ἡμῶν φροντίς πρέπει νὰ εἶναι ὁ ὑπερτάτη ἡμῶν ἀγάπη πρὸς τὸν Δημιουργόν ἡμῶν καὶ Λυτρωτήν, καὶ ἡ ἐπιθυμία ἡμῶν ὅπως εἴμεθα καὶ κάμνωμεν τὸ ἀρεστὸν εἰς αὐτόν. Ὁ ἁγιασμός λοιπὸν ἡμῶν πρέπει κυρίως νὰ στρέφηται πρὸς τὸν Θεόν, καὶ νὰ ἐπηρεάζῃ πρῶτον τὰς ἰδίας ἡμῶν καρδίας καὶ θε-

λήσεις, καὶ ὥς ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης πρὸς τὸν Θεὸν ἀφοσιώσεως, νὰ εὐρίσκη τὴν ἐξάσκησίν του, ἐν τῷ συμφέροντι τῶν ἀδελφῶν καὶ πάντων τῶν ἀνθρώπων.

ΗΓΙΑΣΜΕΝΟΙ ΔΙΑ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ.

Ἐκ τῶν προλεχθέντων καταφαίνεται, ὅτι ὁ ἁγιασμός, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἀπαιτεῖ, ἐπιθυμεῖ, — ὁ κύριος ἁγιασμός διὰ τὴν ἀπόκτησιν θέσεώς τινος ἐν τῇ νέᾳ κτίσει—εἶναι κατορθωτὸς διὰ μόνον ἐκείνους οἵτινες εὐρίσκονται ἐν τῷ σχολείῳ τοῦ Χριστοῦ, καὶ οἵτινες μανθάνουσι παρ' αὐτοῦ—«διὰ τοὺς ἡγιασμένους διὰ τῆς ἀληθείας». Ἡ πλάνη δὲν ἀγιάζει ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ ἄγνοια. Ἐπὶ πλεόν δέ, δὲν πρέπει νὰ ὑποπέσωμεν εἰς τὸ σφάλμα καὶ ὑποθέσωμεν, ὅτι πᾶσα ἀλήθεια, τείνει εἰς τὸ νὰ ἀγιάσῃ τινα· ἀπ' ἐναντίας, καίτοι ἡ ἀλήθεια ἐν γένει εἶναι θαυμαστή διὰ πάντας οἵτινες ἀγαπῶσι τὴν ἀλήθειαν, καὶ οἵτινες ἐξ ἴσου μισοῦσι τὴν πλάνην, ἐν τούτοις οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐπὶ τούτου εἶναι μόνον ὅτι «Ἡ ἀλήθειά σου» ἀγιάζει. Παρατηροῦμεν ὅτι ὁλόκληρος ὁ πεπολιτισμένος κόσμος ἐπιδεικτικῶς τρέχουσι, διώκουσιν ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου καὶ ἀγωνίζονται διὰ τὴν ἀλήθειαν. Οἱ Γεωλόγοι ἔχουσι καταλάβῃ τὸ ἓν μέρος τοῦ πεδίου, οἱ Ἀστρονόμοι τὸ ἕτερον, οἱ Χημικοὶ τὸ ἄλλο, οἱ Ἱατροὶ ἄλλο, οἱ Πολιτικοὶ τὸ ἕτερον, κλπ ἀλλὰ δὲν εὐρίσκομεν οἱ διάφοροι οὗτοι κλάδοι τῶν ἐκζητητῶν τῆς ἀληθείας, νὰ ἄγωσι πρὸς τὸν ἁγιασμόν. Ἀπεναντίας, εὐρίσκομεν ὥς γενικὸν κανόνα, ὅτι οὗτοι ἄγουσιν εἰς τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν — σύμφωνος πρὸς ταῦτα εἶναι ἡ διακήρυξις τοῦ Ἀποστόλου, «ὅτι ὁ κόσμος διὰ τῆς σοφίας δὲν ἐγνώρισε τὸν Θεόν». (Α' Κορ. α' 21). Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἐντὸς τῶν βραχέων ὀλίγων ἐτῶν τῆς παρούσης ζωῆς, καὶ ἐν τῇ παρουσίᾳ πεπτωκυῖα, ἀτελεῖ καὶ διεφθαρμένη ἡμῶν καταστάσει, ἡ χωρητικότης ἡμῶν εἶναι λίαν σμικρά, ὥστε αἱ προσπάθειαι ἡμῶν νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὰς ἀτελευτήτους σφαίρας τῆς ἀληθείας ἐπὶ παντὸς ζητήματος· ἐκ τούτου δέ βλέπομεν, ὅτι οἱ περισσότερον ἐπωφεληθέντες ἐκ τῶν ζητημάτων τούτων εἶναι οἱ εἰδικοί, οἵτινες ἀσχολοῦνται ἐπὶ ἐνὸς ζητήματος. Ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἀφιεροῖ τὴν προσοχὴν αὐτοῦ εἰς τὴν ἀστρονομίαν, θὰ ἔχει νὰ κάμῃ περισσότερον, παρ' ὅσον δύναται ὅπως τηρήσῃ τὴν θέσιν του καὶ ὀλίγον χρόνον θὰ ἔχη διὰ τὴν γεωλογίαν, ἢ τὴν χημείαν, ἢ τὴν βοτανικὴν, ἢ τὴν ἱατρικὴν, ἢ διὰ τὴν ὑψίστην τῶν ἐπιστημῶν, ἥτις εἶναι ἡ ,**Ἀλήθειά σου**, — τὸ Θεῖον Σχέδιον τῶν αἰώνων. Ἐχων τοῦτο ὑπ' ὄψιν τοῦ ὁ Ἀπόστολος ὅστις καὶ ὁ ἴδιος ἦτο λίαν πεπαιδευμένος ἄνθρωπος τοῦ καιροῦ του, συνεβούλευε τὸν Τιμόθεον, «νὰ προσέχη ἀπὸ τὰς ἀνθρωπίνους φιλοσοφίας» (θεωρίας κα. ἐπιστήμας) ψευδῶς οὕτω καλουμένας. Ἡ λέξις ἐπιστήμη σημαί-

νει ἀλήθεια, καὶ ὁ Ἀπόστολος, δυνάμεθα νὰ εἴμεθα περὶ τούτου βέβαιοι, οὐδένα σκοπὸν εἶχε νὰ διαφιλονίκησῃ τὴν εἰλικρίνειαν τῶν ἐπιστημόνων τῆς ἡμέρας αὐτοῦ, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ ὑπαινιχθῇ ὅτι οὗτοι ἦσαν ἐκ προθέσεως, ψεῦσται· οἱ λόγοι παρέχουσιν εἰς ἡμᾶς τὴν ιδέαν, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὴ ἡ πορεία τῆς ἐπιστήμης ἐπιδιοκίμαζει, ὅτι καίτοι, ὑπάρχει ἀλήθειά τις συνδεδεμένη μετὰ πασῶν τούτων τῶν ἐπιστημῶν, ἐν τούτοις αἱ ἀνθρώπινοι θεωρίαι, αἱ καλούμεναι ἐπιστήμαι, δὲν εἶναι ἀλήθεια—ὄχι ἀπολύτως ὀρθαί. Αὗται εἶναι ἀπλῶς αἱ καλλίτεραι ὑποθέσεις, τὰς ὁποίας ὁ πλέον προσεκτικὸς σπουδαστὴς εἰς τοὺς κλάδους τούτους τῆς σπουδῆς, δύναται νὰ ἐξαγάγῃ· καθὼς δὲ ἡ ἱστορία καθαρῶς ὑποδεικνύει—ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν αὗται ἀντιφάσκουσιν πρὸς ἀλλήλας. Καθὼς οἱ ἐπιστήμονες πρὸ πεντήκοντα ἐτῶν ἀπεσκοράκισαν τὴν ἐπιστήμην τῶν προγενεστέρων ἐτῶν, τοιοῦτοτρόπως τὰ πορίσματα καὶ αἱ μέθοδοι τῆς λογικῆς τούτων, ἐξ ἄλλου ἀπεβλήθησαν ὑπὸ τῶν ἐπιστημόνων τῆς σήμερον.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δὲν ἦτο μόνον σοφὸς καὶ τελείως ἀφιερωμένος, καὶ μέλος τοῦ Βασιλείου ἱερατεύματος, φυσικῶς περισσότερον πεπροικισμένος ἢ οἱ ἄλλοι ἐκ τῶν συναδέλφων αὐτοῦ, ὅπως διατρέξῃ καλλίτερον εἰς τὰ ἔχνη τοῦ μεγάλου Ἀρχιερέως, ἀλλὰ, ἐπιπροσθέτως, εἰς ἐκ τῶν ἐκλεκτῶν «δώδεκα ἀποστόλων τοῦ Ἀρνίου», λαβὼν τὴν θέσιν τοῦ Ἰούδα, ὑπο ἀντικείμενον Θείας καθοδηγίας — ἰδιαιτέρως δὲ ὡς πρὸς τὰς διδασκαλίας αὐτοῦ—ὑποδειχθεὶς ὡς ὄργανον παρὰ Κυρίου, ὅπως ἀποβῇ ὁ διδάσκαλος τοῦ οἴκου τῆς πίστεως καθ' ὅλον τὸν Εὐαγγελικὸν τοῦτον αἰῶνα. Οἱ λόγοι ἐνὸς τοιούτου εὐγενοῦς ὑποδείγματος τῆς πίστεως, οὐχὶ δὲ καὶ ὀλιγώτερον εὐγενοῦς ὑποδείγματος ἀφιερώσεως, πρέπει νὰ ἔχωσι μεγάλην βαρύτητα εἰς ἡμᾶς, καθόσον μελετῶμεν τὴν ὁδόν, εἰς τὴν ὁποίαν, ὡς ἀφιερωμένα καὶ εὐπρόσδεκτα μέλη τοῦ Βασιλείου ἱερατεύματος, εἰσῆλθομεν. Οὗτος μᾶς προτρέπει ν' ἀποβάλλωμεν πᾶν βάρος καὶ τὴν εὐκόλως ἐμπεριπλέκουσαν ἁμαρτίαν, καὶ νὰ τρέχωμεν μεθ' ὑπομονῆς τὸν προκείμενον ἀγῶνα, ἀποβλέποντες εἰς τὸν Ἰησοῦν, τὸν ἀρχηγὸν τῆς πίστεως ἡμῶν, ἕως ὅτου οὗτος ἀποβῇ καὶ ὁ τελειωτὴς ταύτης. (Ἑβρ. ιβ' 2). Ὡς συμβουλήν δέ, διακηρύσσει τὰς ἰδίας ἐαυτοῦ πείρας λέγων, «Ἐν πράττω». Ἀνεῦρον, ὅτι ἡ πρὸς τὸν Κύριον τελεία ἀφιέρωσίς μου, δὲν ἐπιτρέπει τὴν διάχυσιν καὶ διασκόρπισιν τῶν ταλάντων μου ἀνὰ πᾶσαν διεύθυνσιν οὔτε ἀκόμη καὶ εἰς τὴν σπουδὴν πάσης ἀληθείας. Ἡ ἀλήθεια τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ, καθόσον αὕτη εἰσῆλθεν εἰς τὴν καρδίαν μου, καὶ διευθύνει ἀδιακόπως τὰ ἤδη ἡγιασμένα καὶ ἀφιερωμένα τάλαντά μου, μοὶ ὑπέδειξε καθαρῶς, ὅτι ἐὰν ἤθελον νὰ κερδίσω τὸ βραβεῖον, τὸ μέγα βραβεῖον, ἔπρεπε νὰ στρέψω πᾶσαν τὴν προσοχήν μου εἰς αὐτό, ἀκριβῶς καθὼς ἐκεῖνοι οἵτινες ἐποφθαλμιῶσι τὰ ἐπίγεια βραβεῖα, ἀφιερῶ-

νοῦσι πᾶσαν αὐτῶν τὴν προσοχὴν εἰς αὐτά. «Τοῦτο κάμνω—τὰ μὲν ὀπίσω λησμονῶν (λησμονῶ τὰς προτέρας μου φιλοδοξίας, ὡς σπουδαστῆς, τὰς προτέρας μου ἐλπίδας ὡς Ρωμαῖος πολίτης, καὶ ὡς ἄνθρωπος ὃχι τῆς τυχοῦσης παιδείας· λησμονῶ τὰ δελεάσματα τῶν διαφόρων ἐπιστημῶν καὶ τὰ βραβεῖα ἅτινα προτείνουν εἰς ἐκείνους οἵτινες ἀκολουθοῦσιν εἰς τὰς ὁδοὺς αὐτῶν) εἰς δὲ τὰ ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενος (διατηρῶν τὸν ὀφθαλμὸν τῆς πίστεώς μου καὶ ἐλπίδος καὶ ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως προσηλωμένον ἐπὶ τῆς μεγάλης προσφορᾶς τῆς συγκληρονομίας μετὰ τοῦ Κυρίου μου ἐν τῇ Θεῇ φύσει, καὶ εἰς τὸ μέγα ἔργον τῆς Βασιλείας διὰ τὴν εὐλογίαν τοῦ κόσμου) τρέχω πρὸς τὸν σκοπὸν, διὰ τὸ βραβεῖον τῆς ἄνω κλήσεως». — Φιλ. γ' 13,14.

Η ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΓΙΑΣΜΟΣ.

Ὑπάρχει μεγάλη σύγχυσις ἰδεῶν μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν, ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἀποδείξεις, ἢ μαρτυρίας τῆς ἀποδοχῆς ὑπὸ τοῦ Κυρίου τὰς παρεχόμενας εἰς τοὺς πιστοὺς θυσιαστὰς τοῦ αἰῶνος τούτου. Τινὲς ἐσφαλμένως ἀναμένουσιν ἐξωτερικὴν τινα ἐκδήλωσιν, τοιαύτην οἷα παρεῖχeto εἰς τὴν ἀρχέγονον Ἐκκλησίαν, καὶ πρὸ πάντων κατὰ τὴν Πεντηκοστιανὴν εὐλογίαν. (*) Ἄλλοι ἀναμένουσιν ἐσωτερικὴν τινα ἐκδήλωσιν, χαροποιὰ τινα αἰσθήματα, τὰ ὅποια ὅταν δὲν πραγματοποιῶνται, προξενοῦσιν ἀπογοήτευσιν καὶ ἰσόβιον ἀμφιβολίαν περὶ τῆς παρὰ τοῦ Κυρίου ἀποδοχῆς αὐτῶν. Αἱ ἐλπίδες αὐτῶν αὗται εὐρέως ἔχουσιν ἐποικοδομηθῇ ἐπὶ τῆς μαρτυρίας ἀδελφῶν, οἵτινες ἐδοκίμασαν τοιαύτας ὑπερβολικότητας. Εἶναι σπουδαιότατον ἐπομένως, ὅπως πάντες μάθωμεν, ὅτι αἱ Γραφαὶ οὐδαμοῦ μᾶς δικαιολογοῦσιν εἰς τοιαύτας προσδοκίας· ὅτι πάντες ἐκλήθημεν ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως ἡμῶν, καὶ ὅτι αἱ αὗται ὑποσχέσεις τῆς συγχωρήσεως τῶν παρελθόντων ἁμαρτημάτων, περὶ τοῦ μειδιάματος τῆς παρουσίας τοῦ Πατρὸς, περὶ τῆς εὐνοίας αὐτοῦ, ἣτις μᾶς ὑποβοηθεῖ ὅπως τρέξωμεν καὶ κερδίσωμεν τὸ προσφερόμενον εἰς ἡμᾶς βραβεῖον—χάριτος διὰ πάντα καιρὸν ἀνάγκης—ἀνήκουσιν ἐξ ἴσου εἰς πάντας τοὺς ἐρχομένους ὑπὸ τὰς συνθήκας τῆς κλήσεως. Ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου διαφέρει μεγάλως, ὡς πρὸς τὸν τρόπον, καθ' ὃν δέχονται ἐκείνην ἢ ταύτην τὴν ὑπόσχεσιν, ἐπίγειον ἢ πνευματικὴν, παρ' ἀνθρώπων ἢ παρὰ Θεοῦ. Τινὲς εἶναι περισσότερον ζωηροί, καὶ συγκινητικοί ἢ οἱ ἄλλοι, καὶ ἐπομένως περισσότερον ἐπιδεικτικοὶ κατὰ τε τὸν τρόπον καὶ τὸν λόγον, ὅταν περιγράψωσι τὰς ἰδίας ἀκριβῶς δοκιμοσίας. Ἐκτὸς δὲ τούτου ἢ τοῦ Κυρίου πολιτεία πρὸς τὰ τέκνα αὐτοῦ, προφανῶς διαφέρει εἰς τινα βαθμόν. Ἡ μεγάλη Κεφαλὴ

* Ἰδέ Τόμ. Ε' Κεφ. Θ'.

τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς, ὅταν ἦτο εἰς ἡλικίαν τριάκοντα ἐτῶν, ἔκαμε τελείαν ἀφιέρωσιν παντός ὃ,τι εἶχεν, ἀκόμη καὶ μέχρι θανάτου, ὅπως ἐκτελέσῃ τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς, καὶ ὅταν ἐχρίσθῃ διὰ τοῦ ἁγίου πνεύματος ἄνευ μέτρου, καθόσον ἔχομεν πληροφορίας, δὲν παρεσχέθῃ εἰς αὐτόν οὐδεμία τοιαύτη ὑπερβολικότης. Ἐν τούτοις ἀναμφιβόλως εἶχε τελείαν ἐπίγνωσιν, ὅτι ἡ πορεία του ἦτο ἡ ὀρθωτέρα καὶ ἡ πλέον κατάλληλος τοιαύτη· ὅτι ὁ Πατὴρ ἐπεδοκίμαζε ταύτην, καὶ ὅτι θὰ εἶχε τὴν Θείαν εὐλογίαν, ἀδιάφορον ὁποίας δοκιμασίας θὰ ὑφίστατο διὰ τοῦτο. Ἀντι ὅμως ν' ἀναβῇ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους τῆς χαρᾶς, ὁ Κύριος ἡμῶν ὠδηγήθῃ ὑπὸ τοῦ πνεύματος εἰς τὴν ἔρημον· καὶ αἱ πρῶται δοκιμασίαι του ὡς νέον κτίσμα, ἀποκυηθὲν ὑπὸ τοῦ πνεύματος, ἦσαν σκληρόταται τοιαῦται. Ἐπετράπη εἰς τὸν Σατανᾶν, ὅπως προσβάλλῃ αὐτόν, ὅστις καὶ ἐζήτησε νὰ μετακινήσῃ αὐτόν ἀπὸ τῆς εἰς τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς ἀφοσιώσεώς του, διὰ τῆς ὑποβολῆς ἄλλων σχεδίων, καὶ τρόπων διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον θὰ ἐξετέλει—σχέδια, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ παρέσυρον αὐτόν εἰς θυσιαστικὸν θάνατον. Τὸ αὐτὸ δὲ πιστεύομεν συμβαίνει καὶ εἰς τινὰς ἐκ τῶν ἀκολουθῶν τοῦ Κυρίου, κατὰ τὴν στιγμήν, ἣ καὶ χρόνον τινὰ κατόπιν τῆς ἀφιερώσεώς των. Οὗτοι προσβάλλονται ὑπὸ ἀμφιβολιῶν καὶ φόβων, ὑποβολῶν τοῦ Σατανᾶ, διαφιλονεικουσῶν τὴν Θείαν σοφίαν καὶ Θείαν ἀγάπην διὰ τὴν ἀνάγκην τῆς θυσίας τῶν ἐπιγείων ἡμῶν πραγμάτων. Ἄς μὴ κρίνωμεν ἀλλήλους διὰ τοιαῦτα ζητήματα, ἀλλ' ἐὰν τις δύναται νὰ χαίρῃ διὰ τινὰ ἔκστασιν τῶν αἰσθημάτων αὐτοῦ, πάντες, ἡμεῖς οἱ ἄλλοι, οἵτινες παρομοίως ἀφιερώθημεν ἃς χαίρωμεν μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ πείρᾳ του ταύτης. Ἐὰν δὲ ἄλλος, ἀφοῦ ἀφιερωθῇ, εὕρισκει ἑαυτὸν ἐν δοκιμασίαις ὑπάρχοντα, καὶ ὀδυνηρῶς εὕρισκόμενον εἰς ἀμηχανίαν, οἱ ἄλλοι ἃς συμπαθῶσι μετ' αὐτοῦ, καὶ ἃς χαίρωσιν ἐπίσης, καθόσον θὰ ἀναγνωρίζωσι πόσον ἡ δοκιμασία του ὁμοιάζει πρὸς τὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ ἡμῶν.

Οἱ ἀγαπητοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἰωάννης καὶ Κάρολος Οὐέσλεϋ ἦσαν ἀναμφιβόλως ἀφιερωμένοι ἄνδρες· καὶ ἐν τούτοις ἡ ἀντίληψις αὐτῶν ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἀφιερώσεως ὅχι μόνον ἐπροξένησε καλὸν εἰς τινὰς, ἀλλ' ἐν τινι μέτρῳ ἐπέφερε ζημίαν εἰς ἄλλους, διὰ τῆς δημιουργίας ἀντιγραφικῶν προσδοκιῶν, αἵτινες δὲν ἦσαν δυνατόν νὰ κατανοηθῶσιν ὑφ' ὅλων, κατεργασθεῖσαι τοιουτοτρόπως, ἔνεκα τῆς ἀπογοητεύσεως, τὸ κακὸν εἰς τινὰς ἐξ αὐτῶν. Μέγα σφάλμα διεπράχθη ἐκ μέρους αὐτῶν διὰ τῆς ὑποθέσεως καὶ τῆς διδασκαλίας ὅτε ἡ εἰς τὸν Κύριον ἀφιέρωσις σημαίνει πάντοτε τὴν ὑπαρξιν ὑπεραφθόνων θερμῶν αἰσθημάτων καὶ κατὰ τὸν ἴδιον βαθμὸν εἰς πάντας. Ὅσοι ἐγεννήθησαν ἐκ Χριστιανῶν γονέων, καὶ ἀνετράφησαν ὑπὸ τὴν ἁγίαν ἐπρροήν τοῦ Χριστιανικοῦ οἴκου, καὶ ἐδιδάχθησαν ἀναφο-

ρικῶς πρὸς πάσας τὰς ὑποθέσεις τῆς ζωῆς, συμφώνως πρὸς τὴν πίστιν τῶν πατέρων αὐτῶν καὶ τὴν διδασκαλίαν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, καὶ οἵτινες ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἀνεζήτησαν ὅπως γνωρίσωσι καὶ ἐκτελέσωσι τὸ Θεῖον θέλημα, οἱ τοιοῦτοι—δὲν πρέπει νὰ ἀναμένωμεν—ὅτι εὐθύς ὡς ἤθελον ἀφικθῇ εἰς ὠριμον ἡλικίαν, καὶ ἐκτελέσῃ ἀτομικῶς τὴν πρὸς τὸν Κύριον ἀφιέρωσίν των, ὅτι θὰ ὑπερεξεχείλιζον, ὑπὸ τῆς ἰδίας χαρᾶς, ὑπὸ τῆς ὁποίας θὰ κατείχετο καὶ ἕτερός τις, ὅστις μέχρι τοῦ χρόνου ἐκείνου ὑπῆρξεν ἄσωτος, ξένος, ἀλλότριος καὶ ἀπηλλοτριωμένος τῶν ἀγίων πραγμάτων.

Ἡ προσηλύτις τοῦ τελευταίου τούτου συνεπάγεται καὶ ριζικὴν τινα μεταβολήν, καθὼς καὶ μετατροπὴν πρὸς τὸν Θεὸν πάντων τῶν ρευμάτων καὶ δυνάμεων τῆς ζωῆς, αἵτινες προηγουμένως ἔρρεον μακρὰν τοῦ Θεοῦ καὶ πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ ἐγωϊσμοῦ· οἱ πρῶτοι ὅμως τῶν ὁποίων τὰ αἰσθήματα καὶ ἡ εὐλάβεια καὶ ἡ ἀφοσίωσις, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, πρεπόντως καθωδηγήθησαν ὑπὸ θεοσεβῶν γονέων πρὸς τὸν Κύριον καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ αἰσθανθῶσιν ἀπότομον μεταλλαγὴν, ἢ ἐπανάστασιν αἰσθημάτων, ἀλλ' οὔτε καὶ ἔπρεπε νὰ περιμένωσι τοιαῦτα πράγματα. Οἱ τοιοῦτοι δέον νὰ ἀναγνωρίσωσιν, ὅτι ὡς τέκνα πιστῶν γονέων, ὑπῆρξαν ὑπὸ τὴν Θεϊαν ἐπίβλεψιν μέχρι τοῦ χρόνου τῆς πρυσωπικῆς αὐτῶν εὐθύνης, καὶ ὅτι ἡ ἐκ μέρους τοῦ Κυρίου ἀποδοχὴ αὐτῶν κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον σημαίνει, συνεπάγεται, τὴν τελείαν παραδοχὴν τῆς προτέρας αὐτῶν ὑποταγῆς εἰς τὸν Θεόν, καὶ πλήρη ἀφιέρωσιν πάντων τῶν ταλάντων των, δυνάμεων καὶ ἐπιρροῶν, ὑπὲρ τοῦ Κυρίου, τῆς ἀληθείας Του, καὶ τοῦ λαοῦ Αὐτοῦ. Οὗτοι δέον νὰ ἀναγνωρίσωσιν ὅτι ἡ ἀφιέρωσίς των, ἦτο μόνον ἡ «λογικὴ αὐτῶν λατρεία» καὶ πρέπει νὰ καθωδηγηθῶσιν ὑπὸ τοῦ Λόγου, ὅτι, ἀφοῦ παρέστησαν τελείως τὴν ἤδη δικαιωθεῖσαν ἀνθρωπότητα αὐτῶν εἰς τὸν Θεόν, δύνανται ἤδη, ὅπως ἐφαρμόσωσιν εἰς ἑαυτούς, ὑπὸ μεγαλητέραν τινὰ κλίμακα ἢ πρότερον τὰς μεγίστας καὶ πολυτίμους ἐπαγγελίας τῶν Γραφῶν—αἵτινες ἀνήκουσι μόνον εἰς τοὺς ἀφιερωμένους καὶ εἰς τὰ τέκνα αὐτῶν. Ἐὰν δὲ ἐπιπροσθέτως εἰς ταῦτα παρασχεθῇ εἰς αὐτοὺς ἐσωτερικὴ τις κατανόησις τοῦ Θείου Σχεδίου, καθαρὰ καὶ σαφής, ἢ καὶ ἀκόμη ἀρχικὴ τις τοιαύτη, πρέπει νὰ θεωρήσωσι τοῦτο ὡς ἀπόδειξιν Θείας εὐνοίας πρὸς αὐτούς, σχετικῶς πρὸς τὴν ἄνω κλῆσιν τοῦ εὐαγγελικοῦ τούτου αἰῶνος, καὶ δέον νὰ χαίρωσι διὰ τοῦτο.

Ἡ ἔκφρασις τοῦ Ἀποστόλου, «Βαδίζομεν διὰ πίστεως, καὶ ὄχι δι' ὄψεως», εἶναι ἐφαρμόσιμος εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ εὐαγγελικοῦ τούτου αἰῶνος. Ἡ ἐπιθυμία τοῦ Κυρίου εἶναι ὅπως ἀναπτύξωμεν τὴν πίστιν ἡμῶν—ὅπως μάθωμεν νὰ ἐμπιστευώμεθα εἰς Αὐτόν, ἐκεῖ ἔνθα δὲν δυνάμεθα νὰ τὸν διακρίνωμεν.

Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν δὲ ταύτην, οὗτος ἀφήνει πολλὰ πράγματα ἐν μέρει σκοτεινὰ, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀνθρωπίνην ὄρασιν ἢ κρίσιν, πρὸς τὸν σκοπὸν ἵνα ἡ πίστις ἡμῶν ἀναπτυχθῇ κατὰ τρόπον καὶ βαθμὸν ὅστις θὰ ἦτο ἀδύνατος, ἐὰν σημεῖα καὶ τέρατα παρείχοντο εἰς τὰς ἐπιγείους ἡμῶν αἰσθήσεις. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς διανοίας ἡμῶν πρέπει νὰ ἀνοιχθῶσι πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τῶν ὑποσχέσεων τοῦ Λόγου Του—διὰ τῆς ἐπιγνώσεως καὶ κατανοήσεως τῆς ἀληθείας—αἵτινες ἐπιφέρουσιν εἰς ἡμᾶς χαρὰν πίστεως διὰ πράγματα μὴ βλεπόμενα εἰσέτι, καὶ μὴ ἀναγνωριζόμενα ὑφ' ἡμῶν φυσικῶς.

Ἀκόμη δὲ καὶ αὐτὴ ἡ διάνοιξις τῶν ὀφθαλμῶν τῆς διανοίας ἡμῶν, εἶναι βαθμιαῖον ἔργον, καθὼς ὁ Ἀπόστολος ἐξηγεῖ. Οὗτος προσηύχετο δι' ἐκείνους οἵτινες εὗρισκοντο ἤδη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ, τοὺς ὁποίους ἀπεκάλει «ἀγίους» ἢ ἀφιερωμένους, ὅπως οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς διανοίας αὐτῶν ἀνοιχθῶσιν, ἵνα κατανοήσωσι μετὰ πάντων τῶν ἁγίων (διότι οἱ ἄλλοι δὲν δύνανται νὰ κατανοήσωσιν), ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὰ μήκη καὶ πλάτη καὶ βάθη καὶ ὕψη τῆς γνώσεως καὶ ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ἡ σκέψις αὕτη, ὅτι αἱ πνευματικαὶ εὐλογίαι τῆς νέας κτίσεως, αἵτινες ἀκολουθοῦσι τὴν ἀφίερωσιν, δὲν δύνανται νὰ ψηλαφηθῶσιν ὑπὸ τῶν ἐπιγείων αἰσθήσεων, ἀλλὰ μόνον διὰ τῆς πίστεως, ἐξεικονίζεται διὰ τῶν εἰκόνων τῆς Σκηνῆς—τοῦ ἐξωτερικοῦ καταπετάσματος τῶν πρώτων ἁγίων ἀποκρύπτοντος τὰ ἱερὰ ἀντικείμενα ἅτινα ἦσαν τύποι βαθυτέρων ἀληθειῶν, ἀκόμη δὲ καὶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς λευίτας (τύπους τῶν δεδικαιωμένων). Αἱ ὑλήθεται αὗται δύνανται νὰ γνωρισθῶσιν ἢ ἐκτιμηθῶσι μόνον παρ' ἐκείνων, οἵτινες εἰσέρχονται εἰς τὰ ἅγια, τῶν μελῶν τοῦ Βασιλείου ἱερατεύματος. (*)

Ἡ ὑπερβολικότης τῶν αἰσθήσεων, ἣτις ἐπέρχεται εἰς τινες, ἔνεκα τῆς ιδιοσυγκρασίας αὐτῶν, συνήθως διασκορπίζεται καὶ χάνεται ἐξ αὐτῶν, διὰ τοὺς ἰδίους λόγους. Ἡ πείρα ὅμως, ἡ εὐλογία καὶ ἡ χαρὰ, τὰς ὁποίας δύνανται νὰ κατέχωσι διηνεκῶς, ἐὰν ἐξακολουθῶσι μένοντες μετὰ τοῦ Κυρίου, καὶ ζητοῦντες νὰ βαδίζωσιν εἰς τὰ βήματά του, ἵνα αἱ χαραὶ τῆς πίστεως, τὰς ὁποίας τὰ ἐπίγεια νέφη καὶ θλίψεις δὲν δύνανται νὰ ἐπισκιάσωσι, καὶ αἵτινες, εἶναι Θεῖον θέλημα, οὐδέποτε νὰ ἐπισκοτισθῶσι, ἐκτὸς ἴσως, ἐπὶ τινι στιγμῇ, ὡς εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὅταν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἐφώνησε «Θεέ μου, Θεέ μου, ἵνα τὶ μὲ ἐγκατέλιπες!» Ἐπειδὴ ἦτο ἀνάγκη ὅπως ὁ Κύριος ἡμῶν κατελάβανε τὴν θέσιν τοῦ καταδεδικασμένου Ἀδάμ, καὶ ἐγεύετο πάσας τὰς πείρας τοῦ Ἀδάμ, ἔνεκεν τούτου ἔπρεπε νὰ διήρχετο διὰ τῶν δοκιμασιῶν ἐκείνων ὡς ἁμαρτωλός, ἔστω καὶ ἐπὶ μίαν μόνον στιγμῇ. Καὶ τίς θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ εἴπῃ, ὅτι τοιαύτη τις σκοτεινὴ στιγμὴ δὲν θὰ ἐπιτραπῇ ἀκόμη καὶ εἰς τοὺς πλέον ἀξίους ἀκολου-

*Ἰδὲ Σκιὰς τῶν Μελλόντων Ἀγαθῶν σελ. 120.